

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

2 юли 1992 година*

По дело T-61/89

Dansk Pelsdyravlforening, със седалище на управление в Glostrup, Denmark (Дания), за което се явява адв. Egon Høgh и адв. Lise Høgh, avocats от колегията на Копенхаген, подпомагани от г-н Bernhard Gomard, професор, със съдебен адрес в Люксембург при Mr Schmaltz-Jørgensen, управител на Den Dankse Bank International SA, 2 Rue du Fosse,

ищец,

подпомаган от

Кралство Белгия, за което се явява г-н Robert Hoebaer, директор на администрацията в Министерство на външните работи, външната търговия и развитие на сътрудничеството, и г-н L. Van den Eynde, главен инспектор в Министерство на земеделието, в качеството им на представители, със съдебен адрес в белгийското посолство в Люксембург, 4 Rue des Girondins,

и

Кралство Дания, за което се явява г-н Jørgen Molde, юридически съветник в Министерство на външните работи, в качеството му на представител, със съдебен адрес в датското посолство в Люксембург, 4 Boulevard Royal,

встъпили страни,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява първоначално г-жа Ida Langermann, от нейния юридически отдел и впоследствие г-н Hans Peter Hartvig, юридически съветник, и г-н Berend Jan Drijber, от юридическия отдел, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург при г-н Roberto Hayder, представител на юридическия отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник,

с предмет отмяна на Решение на Комисията на Европейските общности от 28 октомври 1988 г. относно производство по прилагане на член 85 от Договора за ЕИО (IV/B-2/31.424, Hudson' s Bay - Dansk Pelsdyravlforening, ОВ 1988 г., L 316, стр. 43), или на второ място за отмяна или намаляване на глобата, наложена с това решение,

* Език на производството: датски.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(втори състав)

в състав: г-н J. L. Cruz Vilaça, председател, г-н A. Saggio, г-н C. Yerasis, г-н С. P. Briët и г-н J. Biancarelli, съдии,

секретар: г-н Н. Jung,

като взе предвид писмената фаза на производството и заседанията от 2 октомври 1991 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства в основата на иска

1. Настоящото производство е във връзка с Решение на Комисията на Европейските общности („Комисията“) от 28 октомври 1989 г., с което тя установява, че някои споразумения, решения и съгласувани практики на Dansk Pelsdyravlforenin (сдружение на датските производители на кожи) са в нарушение на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО и постановява производителите на кожи да преустановят нарушенията и да се въздържат от извършването на всякакви подобни действия в бъдеще, като отказва освобождаване съгласно член 85, параграф 3 и налага глоба на Dansk Pelsdyravlforenin.

2. Dansk Pelsdyravlforenin (наричан по-нататък DPF) е датско кооперативно обединение, в което членуват над 5 000 производители на кожи и обединява 5 регионални сдружения. Целта на DPF е да действа като свързващо звено между регионалните сдружения, да създава дух на общност и солидарност между датските производители на кожи, да подпомага развитието на производството на кожи в Дания и да представлява интересите на производителите на кожи пред институциите и други търговски сектори.

3. DPF осъществява дейност и под името Dankse Pels Auktioner (по-нататък DPA), когато предлага на пазара кожи, произведени или обработени от нейни членове.

4. Всяко лице или група от лица, които произвеждат кожи и членуват в регионална сдружение на DPF, се счита за (редовен или почетен) член на DPF. В допълнение, упоменатите предприятия също могат да станат членове.

5. DPF предоставя на своите членове съвети и консултантски услуги, ветеринарни услуги, възможности за обучение, месечно списание и експериментални и изследователски дейности. Някои услуги са безплатни, а други се заплащат.

6. DPF е установил някои специфични условия за своите членове, които включват правила за спешна помощ, схема за авансови плащания за млади животни („схема за авансови плащания за млади животни“) и правила относно конкуренцията.

7. DPF провежда търгове за кожи. Продажбите на търговете са публични и отворени за всички - членовете на DPF или други заинтересувани страни, които желаят да купуват или продават.

8. Съответните продукти обхващат необработени кожи от визон, лисица, миеща мечка и пор. Въпреки това в конкретния случай от значение са единствено кожите от визон и лисица. Кожите се продават най-често чрез търг или по-рядко - чрез продажба на дилъри на кожи. Съществуват малък брой тържни центрове.

9. Дания произвежда около 9 милиона кожи от визон и 240 000 кожи от лисица всяка година. По-голямата част от тях се продават на търгове, организирани от DPA. Търговете за кожи от визон, организирани от DPA, представляват една трета от световното производство. Приблизително 98 % от кожите, продавани на търговете на DPA, са за износ.

10. Hudson's Bay and Annings Ltd (HBA), което през 1986 г. се преименува в Hudson's Bay Company Properties (Обединеното кралство) Ltd, е основният аукционер на кожи в Обединеното кралство и има дъщерни дружества в Дания, Нидерландия, Финландия, Швеция и Норвегия. В Дания, както и на други места, дружеството поддържа агенти с цел покупка и събиране на кожи за търгове в Лондон.

11. На 4 януари 1985 г., HBA подава молба до Комисията на основание член 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г. (Първи регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора за ЕИО (ОВ 1962 г., 13, стр. 204, наричан по-нататък „Регламент № 17“) за установяване на нарушение от DPF по член 85, параграф 1 и член 86 от Договора за ЕИО.

12. На 27 август 1985 г., DPF нотифицира Комисията за следните споразумения и решения:

а) Love for Dansk Pelsdyravlerforening („Правилник на Сдруженията на датските производители на кожи“);

б) Regler for avlernes kapitalfond („Правила за капиталовите фондове“);

в) Regler for katastrofnehjælpsordningen („Правила относно схемата за спешна помощ“).

DPF е поискало отрицателно постановяване и на второ място декларация за освобождаване съгласно член 85, параграф 3 от Договора за ЕИО.

13. На 30 март 1987 г. Комисията решава да започне производство съгласно член 3, параграф 1 от Регламент № 17.

14. След като е дала възможност на DPF да изрази своето виждане по възраженията на Комисията съгласно член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент № 17 и Регламент № 99/63/ЕИО на Съвета от 25 юли 1963 относно изслушванията, предвидени в член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент № 17 (ОВ 1963 г., 127, стр. 2268), след като се консултира с консултативния комитет по ограничителните практики и доминиращото положение, Комисията приема оспорваното решение (наричано по-нататък „Решението“). Диспозитивът на Решението гласи следното:

„Член 1

1. Следните споразумения и решения на обединения на предприятия на Dansk Pelsdyravlerforening (Сдружението на датските производители на кожи) и съгласувани практики представляват нарушение на член 85, параграф 1:

а) член 4, точка 1 буква е) от правилника на DPF, според който редовните членове са длъжни, *inter alia*, „да не организират продажба или да подпомагат по всякакъв друг начин продажбата на кожи в конкуренция с продажбите, осъществявани от Сдружение на датските производители на кожи“ и прилагането на тази разпоредба;

б) член 5 от правилата относно схемата за спешна помощ, който не допуска спешна помощ, когато застрахованото лице е доставяло кожи за продажба чрез разпродажби, различни от тези на DPA през годината на щетите или през предходната финансова година;

в) задълженията на членовете да предоставят цялата си продукция за продажба чрез DPA:

- в случай, че са получили авансови плащания за млади животни;

- в случай, че желаят да бъдат включени в състезанието за „най-добър производител“;

г) член 5 от Стандартното споразумение за контрол на кожите, което забранява на Центъра за кожи да показва или организира продажбата на кожи на лица, различни от DPA.

2. DPF трябва да преустанови нарушенията, посочени в параграф 1, доколкото това все още не е направено, и да се въздържа в бъдеще да взема мерки, които имат същата цел или резултат като тези на ограниченията, посочени по-горе.

3. Отказва освобождаване по член 85, параграф 3 по отношение на правилата, посочени в член 1, букви а) и б).

4....

Член 2

1. За извършените нарушения, посочени в член 1, Комисията налага на Сдружението на датските производители на кожи глоба в размер на 500 000 ECU (петстотин хиляди).

2....

Член 3 и 4

... ”.

15. Относно член 85, параграф 1, в Решението се отбелязва, че член 4, параграф 1, буква е) от правилника на DPF от една страна и задължението за предоставяне на цялата продукция от кожи, като предпоставка за получаване на авансови плащания за млади животни, включване в схемата за спешна помощ и участие в състезание, и съответстващото им задължение съгласно Стандартното споразумение за контрол на кожите от друга страна, имат за цел или резултат ограничаване на конкуренцията. В Решението се посочва, че прилагането на член 85, параграф 1 не се изключва от член 2 от Регламент № 26 на Съвета от 4 април 1962 г. относно прилагане на някои правила за конкуренция при производството и търговията със земеделски продукти (ОВ 1962 г., 30, стр. 993, наричан регламент № 26).

16. По отношение на прилагането на член 85, параграф 3 от Договора за ЕИО в Решението се съдържа изводът, че член 4, параграф 1, буква е) от правилника на DPF заедно с другите разпоредби, не отговарят на изискванията за освобождаване от този параграф, тъй като не са изпълнени съответните условия. В допълнение, в Решението се отбелязва, че правилата за авансови плащания за млади животни, условията за конкуренция и Стандартното споразумение за контрол на кожите, за които Комисията не е формално уведомена, не са обхванати от член 4, параграф 2 от Регламент № 17 и следователно за тези споразумения не може да се вземе решение в съответствие с член 85, параграф 3 от Договора за ЕИО.

17. Трябва да се отбележи, че с писма от 4 юни 1987 г. и 26 ноември 1987 г. DPF е предложила изменения на някои от тези правила. Въпреки това, съгласно Решението предложенията не са приложени с изключение на правилата на схемата за авансови плащания за млади животни. Комисията е отбелязала, че няма да разглежда възможността за отрицателно постановяване или освобождаване, докато не бъдат направени предложения за изменение и не Ж се предостави възможност да проучи тяхното прилагане.

По производството

18. Това са обстоятелствата, при които DPF с молба, постъпила в

секретариата на Съда на 18 януари 1989 г., е започнала настоящото производство, чиято цел е да се отмени Решението или на второ място да се отмени или намали глобата.

19. Писмената фаза на производство е изцяло проведена пред Съда.

20. С Определение от 7 юни 1989 г. Съдът допусна Кралство Белгия и Кралство Дания да встъпят в процеса като подпомагащи страни на ищеца.

21. С Определение от 15 ноември 1989 г. Съдът изпраща делото до Първоинстанционния съд съгласно член 14 от Решение на Съвета от 24 октомври 1988 г. за създаване на Първоинстанционен съд на Европейските общности.

22. С Определение от 15 май 1990 г., Първоинстанционният съд отхвърля молбата на г-н Harald Andersen и г-н Jørgen Hansen Pedersen за встъпване в процеса като подпомагаща страна на Комисията.

23. С писма, постъпили в секретариата на Първоинстанционния съд на 18 и 21 март 1991 г., главните страни отговарят на поставените им въпроси от Първоинстанционния съд с писма на секретаря от 14 февруари 1991 г.

24. Като взе предвид тези отговори и доклада на съдията-докладчик, Първоинстанционният съд реши да открие устното производство без процесуално действие за събиране на доказателства.

25. Главните страни и Кралство Дания, като встъпила страна, представят устни доводи и отговарят на въпросите от Съда в хода на заседанието от 2 октомври 1991 г.

Искания на страните

26. DPF, ищец, иска от Съда:

1) На първо място:

да обяви за нищожно Решение на Комисията от 28 октомври 1988 г. по дело № IV/B-2/31.424;

На второ място:

да отмени или намали глобата, наложена с това решение;

2) да осъди ответника да заплати разноските.

27. Комисията, ответник, иска от Съда да:

1) отхвърли молбата на ищеца като неоснователна;

61989A0061 – ЦПР - финализиран

2) да осъди ищеца да заплати разноските.

28. Кралство Белгия, встъпила страна иска от Съда да:

обяви молбата на ищеца като основателна.

29. Кралство Дания, встъпила страна, поддържа всички искания на ищеца.

По основните искания за отмяна на Решението

30. DPF представя един довод в подкрепа на основното си искане. DPF твърди, че липсва нарушение на член 85, параграф 1 от Договора. Този довод има четири аспекта. На първо място, DPF твърди, че Комисията не е взела предвид действието на Регламент № 26 или принципите на Общата селскостопанска политика. На второ място, DPF твърди, че трябва да бъде отчетен статутът му на сътрудник и неговите цели като обединения за сътрудничество. На трето място, ищецът оспорва анализа на Комисията за действието на съответния пазар. На четвърто и последно място, ищецът твърди, че неговите правила и общи условия за продажба не противоречат на член 85 от Договора.

1. Прилагане на Регламент № 26 и последиците от принципите на Общата селскостопанска политика

Доводи на страните

31. Ищецът и встъпилите страни твърдят, че при разглеждане на въпроса относно законността на оспорваните разпоредби следва да бъдат взети предвид действието на Регламент № 26 и целите и правилата на Общата селскостопанска политика.

32. Ищецът признава, че животните отглеждани за кожи не са упоменати в приложение II от Договора, което е посочено в член 38 от Договора, и следователно не са обхванати от Регламент № 26. Въпреки това ищецът счита, че при преценката на неговите действия трябва да се вземат предвид принципите и целите на Общата селскостопанска политика. В това отношение ищецът подчертава, че всички негови действия са свързани с отглеждане на живи животни с цел продажба на кожата им. Отглеждането на животни за кожи трябва да се разглежда като земеделска дейност. Животните за кожи са упоменати според ищеца като „живи животни” сред земеделските продукти, посочени в приложение II от Договора. Ищецът допълва, че през 1957 г. отглеждането на животни за кожи представлява незначителна част от земеделската продукция в държавите-членки и това обяснява защо тези животни не са упоменати изрично в приложение II от Договора.

33. Ищецът също посочва, че той напълно отговаря на целите на Общата селскостопанска политика, определени в член 39 от Договора. Благодарение

на усилията на ищеца, отглеждането на животни за кожи се е развило значително в Дания и по този начин е допринесъл за осигуряването на справедлив стандарт на живот за част от селскостопанското население на страната.

34. В отговор, Комисията изтъква, че Регламент № 26 се прилага само по отношение на продукти, изброени в приложение II. Дори когато даден продукт е свързан с производството на продукт, включен в приложението, Регламент № 26 не се прилага (решение на Съда от 25 март 1981 г., *Coöperatieve Stremsele- en Kleurselfabriek*/Комисия, 61/80, *Recueil*, стр. 851). В допълнение, Комисията изтъква, че Регламент № 26 не допуска принципно прилагане на ограничения на конкуренцията в областта на земеделието.

35. Според белгийското правителство, Решението на Комисията се отклонява от основните принципи на сътрудничество в земеделието. С установяването на сдружения на земеделски стопани, сътрудничеството в земеделието има регулативна роля в интерес на членовете си и по този начин насърчава конкуренцията между членовете и не членовете на сдруженията. Белгийското правителство признава, че обхватът на Регламент № 26 е ограничен, но подчертава, че някои продукти, макар и да не са включени в приложение II към Договора за ЕИО, представляват част от земеделската продукция и че производителите на такива продукти членуват в земеделски организации. В допълнение, белгийското правителство отбелязва, че земеделското производство се променя с времето, в резултат на което Регламент № 26 се прилага все по-малко към дейностите, свързани със земеделие. Като се има предвид, че характеристика на земеделието в Европейската общност е неговата семейна структура, сътрудничеството гарантира на семейните стопанства достъп до пазара.

Съображения на Първоинстанционния съд

36. Първоинстанционният съд отбелязва, че както е установил Съдът по цитираното по-горе дело *Coöperatieve Stremsele- en Kleurselfabriek*/Комисия, съгласно член 42 от Договора разпоредбите на главата за правилата за конкуренция трябва да се прилагат към производството и търговията със земеделски продукти само в обхвата, определен от Съвета. Член 38, параграф 3 от Договора предвижда, че продуктите, регламентирани от членове 39 - 46 от Договора, са посочени в приложение II и Съветът може да добави други продукти в приложение II в срок от две години от влизането в сила на Договора. Въведеното с член 1 ограничение на обхвата на Регламент № 26 само до производство и търговия с продукти, включени в приложение II, е в съответствие с тези разпоредби.

37. Както Съдът е установил в делото *Coöperatieve Stremsele- en Kleurselfabriek*/Комисия, доколкото няма разпоредби на Общността, които да обясняват понятията в приложение II към Договора, и тъй като приложението възпроизвежда буквално някои позиции от Номенклатурата на Съвета за митническо сътрудничество, е препоръчително при тълкуването на

приложението да се използват обяснителните бележки към номенклатурата. Съгласно обяснителните бележки и понятията, използвани в глава 43 от Номенклатурата със заглавие „Кожухарски кожи и облекла от тях; изкуствени кожухарски кожи“, кожите са обхванати от глава 43, и по-специално кожите от лисица (позиция 4301.60) и норка (позиция 4302.11). Глава 43 обаче не се упоменава в приложение II към Договора. Следователно, Регламент № 26 не може да се прилага към производството на продукти, които не са включени в обхвата на приложение II, дори и когато по своята същност те са свързани с производството на друг продукт, който се съдържа в приложението (Coöperatieve Stremsel- en Kleurselfabriek/Комисия). Следователно, Съдът счита, че след като животинските кожи и козина не са включени в изчерпателния списък от земеделски продукти на приложение II, те не са обхванати от Регламент № 26.

38. Този извод не се поставя под съмнение от обстоятелствата дори и да бъде доказано, че: а) отглеждането на животни за кожи се определя като земеделска дейност в Дания и б) производителите на кожи в Дания са се обединили в сдружение, чиято дейност е насочена към постигането на цели, сходни с тези на Общата селскостопанска политика, посочени в член 39 от Договора.

39. Следователно, първият аспект от искането, което се основава на прилагането на Регламент № 26 е неоснователен.

2. Действието на кооперативната структура на ищеца и целите на кооперативното обединение на ищеца

Доводи на страните

40. Ищецът и встъпилите страни са на мнение, че кооперативната структура на ищеца и целите на неговото кооперативно обединение се отразяват на прилагането на член 85, параграф 1 от Договора към фактите от настоящото дело.

41. Според ищеца дейностите на типичните сдружения се състоят в сътрудничество между самостоятелно заети земеделски стопани - членове на сдружението, което дава възможност продуктите на земеделските стопани да се преработват и/или предлагат на пазара чрез общо предприятие (сдружения на производители и търговци) или продуктите, използвани като суровини, да се закупуват общо (групи за закупуване). Следователно, кооперативната форма позволява да се запази, ако е оправдано, индивидуалния или семеен тип бизнес, като общото предприятие се използва за услуги (покупки, продажби, техническа помощ и други), които членовете не могат сами да си позволят. По този начин се увеличава производството, подобрява се качеството и се укрепва конкуренцията, което води до понижаване на цените и подобряване на условията на живот на земеделското население. Ищецът подчертава, че най-често членството в кооперативните обединения включва определени задължения към сдружението, най-важните сред които са

задължението на членовете да продават продуктите си чрез обединението и задължение преди напускане да се отправя специално известие, като напускането на сдружението може да е свързано с налагането на санкции. Според ищеца тези задължения са необходими за финансиране на обединението (тъй като неговият капитал е малък) и за защита на интересите на неговите членове за продължаване на общата дейност. Нещо повече, тъй като членовете и обединението имат общ интерес, както и заради принципите на солидарност и справедливост, членовете трябва да се въздържат от действия, насочени срещу интересите на обединението, като например активна роля в конкурентно обединение. Ищецът допълва, че икономическите права на членовете на сдружение се определят от продажбите, които те осъществяват чрез нея, а не въз основа на това колко капитал са внесли, като правилото „едно лице - един глас“ е от съществено значение за всяко сдружение.

42. По отношение на връзката между принципите на сдружението и конкурентните правила на Договора, ищецът счита, че организация, чиито действия се ръководят от подобни принципи, не нарушава конкурентните правила. От Решението, постановено по делото Coöperatieve Stremsel-en Kleursel-fabriek/Комисия, и по-специално от изводите на френското правителство по този случай, е видно, че „земеделските сдружения изискват създаването на преференциални отношения между земеделски стопаните, от една страна, и сдружението, от друга страна“ (параграф 22), като въпросните отношения, по принцип, не са несъвместими с член 85, параграф 1. За да се установи дали това е така е необходимо според ищеца да се прави практическа оценка във всеки конкретен случай на задълженията, които дадено сдружението налага на своите членове.

43. Ищецът се счита като типично сдружение в традиционния смисъл, тъй като обединява няколко малки семейни стопанства за кожи с оглед решаването на техните общи проблеми, свързани с покупки, качествен контрол, контрол на болестите, маркетинг на готовия продукт, изследвания и развитие.

Ищецът обяснява избора си да приеме формата на сдружение, както по исторически причини (в Дания земеделските дейности традиционно се осъществяват под формата на сдружението и отглеждането на животни за кожи е произлязло от земеделската дейност), така и по икономически причини, доколкото това дава възможност на семейния бизнес за отглеждане на животни за кожи да се запази. Фактът, че кожите се продават на търг не изключва упоменатите сдружения от кръга на типичните сдружения, тъй като много други земеделски продукти също се продават на търг.

В случая с кожите, чийто съответен пазар е световният пазар, всички продажби на едро се осъществяват чрез търг, което е от съществено значение за ценообразуването. Само по този начин земеделските стопани могат да произвеждат кожи с най-високо качество и може да се създаде пазар, на който след сортиране продуктите се предлагат за продажба на многобройни

купувачи при условия, които позволяват цените да бъдат определени на разумно равнище.

Според ищеца пазарът на кожи е напълно прозрачен, тъй като търговете, провеждани на него, са отворени за членове на DPF и за не членове. Нещо повече, членовете на ищеца могат да избират дали да продадат част или цялата своя продукция по друг търговски канал. В действителност, ищецът отбелязва, че за разлика от други сдружения в някои държави-членки, никога не е изисквал от членовете си да продават продуктите си на него. Това е така само в случай че членовете получават специфични услуги от ищеца (спешна помощ, авансови плащания за млади животни и други), като в замяна поемат ограничени задължения да доставят кожи на сдружението.

44. От своя страна, Комисията отбелязва, че целта на ищеца е не само да защитава интереса на членовете си спрямо администрацията и други сектори на икономиката, но и да продава кожи, произведени или обработени от неговите членове. Продажбите чрез търг представляват много голяма част от дейността на ищеца и в този смисъл те не могат да се сравняват с дейностите, извършвани от земеделските сдружения. В допълнение, Комисията подчертава, че положението на земеделските сдружения, упоменато в изводите на френското правителство по делото *Coöperatieve Stremsel- en Kleurselfabriek/Комисия*, не са предмет на разглеждане по настоящото дело (вж. параграф 25). Комисията счита, че френското правителство в този случай се е опитало да привлече вниманието към съществуването на множество малки местни сдружения в земеделския сектор, което е обхванато от член 2 от Регламент № 26. Това не е така в настоящия случай. От една страна, въпросният продукт не е включен в приложение II към Договора. От друга страна, ищецът не е малко местно сдружение, а кооперативно обединение, което има важни позиции на съответния пазар. В допълнение, Комисията отбелязва, че понятието за предприятие по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора не е свързано с определена правна форма или вид собственост върху предприятието (вж., например, Решенията на Съда от 16 декември 1975 г., *Suiker Unie/Комисия 40/73 - 48/73, 50/73, 54/73 - 56/73, 111/73, 113/73 и 114/73, Recueil*, стр. 1663 и от 25 март 1981 г., цитирано по-горе).

45. Според белгийското правителство в пазарната икономика сдружението представлява особена междинна форма между предприятия, в които всички икономически оператори са независими, и предприятия, в които икономическите оператори са обединени. Съществена характеристика на сдружението е двустранната връзка между обединението и неговите членове. Отличителният белег на сдружението е двойната връзка между обществото и неговите членове. Ако едно лице се включи в сдружение, то ще се ползва от неговите предимства. Затова е нормално членовете да се задължават да не извършват едновременно дейност, конкурентна на осъществяваната от сдружението, във връзка с конкурентни продажби. Основните принципи на кооперативното движение не следва да се приемат като несъвместими с член 85, параграф 1 от Договора. Сдружението представлява форма на концентрация, която насърчава същинската конкуренция чрез обединението

на малки икономически оператори. Разпоредбите, разглеждани от Решението, са свързани с основните принципи на сдружението. Белгийското правителство поддържа становището, че правилата на конкуренция трябва да се прилагат, като се вземе предвид реалният пазар. Относно Решението от 25 октомври 1977 г., Metro/Комисия (26/76, Recueil, стр. 1875), Съдът е признал, че същността и интензивността на конкуренцията са различни. Позовавайки се на доклада на генералния адвокат г-н Reischl по Решенията на Съда от 29 октомври 1980 г., Roquette Frères/Съвета, (138/79, стр. 3333) и Maizena/Съвета (139/79, Recueil, стр. 3393), според който правилата на конкуренция имат относителен обхват в областта на земеделието, белгийското правителство счита, че целите на член 39 от Договора също трябва да бъдат взети предвид при преценката дали земеделските сдружения действат в съответствие с конкурентните правила.

46. Датското правителство твърди, че настоящият случай поставя принципни въпроси относно връзката между правилата за конкуренция на Общността и кооперативното движение. То отбелязва, че за разлика от капитала на дружествата с ограничена отговорност, капиталът на сдружението зависи от броя на нейните членове и от оборота на всеки член в рамките на сдружението. Постъпването и напускането на сдружението е свободно. Активното салдо на сдруженията се разпределят между нейните членове пропорционално на техния оборот, а не в зависимост от вноските им в капитала. Всички членове имат равно право на глас, независимо от участието им в капитала. Следователно, целта на сдружението е да създаде условия за доброволно сътрудничество с цел печалба в интерес на членовете си. Структурата на сдруженията оказва пряко влияние върху правата и задълженията на нейните членове. Като последица от това, всеки член трябва да има честно поведение спрямо сдружението, тоест спрямо останалите членове, като членовете са длъжни да не действат пряко срещу интересите на сдружението.

47. Според датското правителство кооперативното движение допринася за постигането на целите на Общата селскостопанска политика, определена в член 39 от Договора. Като признава, че Регламент № 26 не обхваща дейността на ищеца, тъй като тя не е земеделска дейност по смисъла на Договора, защото кожата не е включена в приложение II към Договора, датското правителство подчертава, че регламентът изразява същността на отношението и това трябва да има приоритет над правилата на Общата селскостопанска политика и правилата за конкуренция на Общността. Следователно, трябва да се отчитат конкретните условия на земеделското производство и на преимуществата от използването на сдружението като организационна форма. В този смисъл, споразумението, сключено между няколко лица за учредяване на сдружение, не представлява нарушение на член 85, параграф 1 от Договора.

48. Според датското правителство DPF е типично земеделско сдружение. Независимо от обстоятелството, че DPF е дружество със значителен оборот, то въпреки това се състои от множество малки и средни производители.

Поради тази причина ситуацията е различна от тази в *Coöperatieve Stremsel-en Kleurselfabriek*/Комисия. правилник на DPF само отразяват установяването на необходимите връзки между членовете и сдружението, с оглед нейната ефективност и помагат на сдружението да се справи със световната конкуренция, което е от съществено значение предвид състоянието на конкуренцията в рамките на Общността.

Съображения на Първоинстанционния съд

49. Съдът напомня, че член 85 от Договора се прилага спрямо всички споразумения между предприятия, решения на обединения от предприятия и съгласувани практики, които могат да повлияят на търговията между държавите-членки и които имат за цел или резултат спирането, ограничаването или нарушаването на конкуренцията на общия пазар.

50. Съдът счита на първо място, че DPF трябва да се определи като предприятие по смисъла на член 85 от Договора, което става напълно ясно от отговора на първия аспект от основното искане относно прилагането на Регламент № 26. В контекста на конкурентното право на Общността, понятието предприятие обхваща всеки оператор, който осъществява стопанска дейност (решение на Съда от 23 април 1991 г., *Höfner и Elser*, C-41/90, *Recueil*, стр. I-1979), независимо от неговия правен статут, а организацията на публични търгове за продажба на кожи представлява стопанска дейност. Фактът, че DPF е сдружение, учредено по датските закони, не оказва влияние върху стопанския характер на неговата дейност. На второ място, Съдът счита, че DPF може да се определи и като обединение от предприятия, тъй като съгласно действащата формулировка на член 4, параграф 1 от правилника, то има за цел да обедини не само физически лица, но и дружества с ограничена отговорност, партньорство и всякакви други дружества, които също осъществяват стопанска дейност.

51. На следващо място е уместно да се отчете значението на доводите, изтъкнати от ищеца и встъпилите страни относно съвместимостта на принципите на сдружението с правилата за конкуренция на Общността. Обстоятелството, че едно предприятие действа под формата на кооперативно обединение, не представлява само по себе си поведение, което ограничава конкуренцията. Такъв вид организация може, като се отчита средата в която съществува сдружението, въпреки това да представлява средство за въздействие върху търговското поведение на предприятията - нейни членове, като ограничава или нарушава конкуренцията на пазара, на който тези предприятия осъществяват дейността си.

52. Съдът приема, че всяко сдружение, в зависимост от средата, в която съществува, може да окаже влияние върху конкуренцията поне по два начина. На първо място кооперативното обединение, както в настоящия случай, оказва влияние върху свободната конкуренция на дейностите, които са негов предмет, най-вече когато в името на своите принципи избягва (в различна степен за отделните държави-членки) прилагането на правила от

националното право за други форми на обединения, като например търговските дружества. На второ място задълженията, наложени на членовете на сдружението, и по-специално тези, свързани с принципа на „лоялност към сдружението“ (който налага на членовете на сдружението принципно задължение да правят или получават доставки единствено чрез сдружението като условие за ползване на определени преимущества, които сдружението им предоставя), са в състояние да влияят, както върху стопанската дейност на сдружението, така и върху свободната конкуренция между нейните членове и спрямо трети лица. Следователно, при оценката на присъствието на сдружение на даден пазар трябва да се отчитат специфичните характеристики на тази форма на обединение на предприятия, като оценката се осъществява и в контекста на член 85, параграф 3 от Договора. Следователно, не са основателни твърденията на ищеца и встъпилите страни, че: а) осъществяването на стопанска дейност под формата на сдружение по принцип не са обхванати от член 85, параграф 3 от Договора, и б) условията за прилагане на правилата за конкуренция в Общността към сдруженията имат различен характер от тези при други форми на обединения за извършване на стопанска дейност (вж. Решението от 25 март 1981 г., цитирано по-горе). В противен случай, всяка държава-членка би могла да постави дадена форма на предприятие в привилегировано положение с оглед организационната му форма с цел да изключи това предприятие от обхвата на правилата за конкуренция на Общността. Резултатът би бил нарушаване на равенството между предприятията, несъвместимо със самите основи на правния ред в Общността.

53. В този случай, изводът се подкрепя и от упоменатия по-рано факт, че правилникът на ищеца му дават право да включва сред редовните се членове не само земеделски стопани - физически лица, но и дружества с ограничена отговорност, събирателни дружества и други форми на сдружение.

54. Следва да се отбележи, че както е установил Съдът в своите решения от 30 април 1986 г., *Asjes* (209/84 – 213/84, *Recueil*, стр. 1425) и от 27 януари 1987 г., *Verband der Sachversicherer*/Комисия (45/85, *Recueil*, стр. 405), че когато Договорът има за цел да премахне определени дейности от обхвата на правилата за конкуренция, направил е изрична дерогация за тази цел. Това е направено по делото за производство и търговия с на земеделски продукти, по силата на член 42 от Договора. Настоящият Съд счита, че принципите, установени по отношение на определени сектори, трябва да се прилагат по аналогия към всички форми и начини на организиране на предприятия или стопански дейности. Основно правило е, че никоя разпоредба от Договора не изключва и не променя условията за прилагане на правилата на конкуренция на Общността по отношение на сдруженията. Когато това е необходимо, сдруженията могат подобно на всички други предприятия, да бъдат изключени от обхвата на Договора. Такъв би бил случаят, например, ако дейността на ищеца беше включена в приложение II към Договора и по този начин бе обхваната от Регламент № 26. Както вече е установил Съдът, това не е налице в конкретния случай.

55. От изложеното по-горе следва, че ищецът и встъпилите страни необосновано поддържат становището, че тъй като ищецът е кооперативно обединение и си поставя цели като такова обединение, това може да окаже някакво влияние върху условията за прилагане на правилата за конкуренция на Общността.

56. Следователно, Съдът намира втория аспект от главното искане, който се основава на характера на кооперативната структура на ищеца и на неговите цели като сдружение, за неоснователен.

3. Анализ на съответния пазар

Доводи на ищеца

57. Ищецът до голяма степен е съгласен с определението на съответния пазар, използвано от Комисията. Въпреки това, ищецът твърди, че Комисията погрешно е анализирала действието на пазара. Според ищеца пазарът на кожи, на който основните продукти са кожи от лисица и норка, е световният пазар. Транспортните разходи за кожите са ниски в сравнение с тяхната стойност. Производството се осъществява в голям брой малки производствени единици. Съществуват около 1 000 професионални купувача, които работят за основните продавачи на едро и производители в тридесет различни държави на пазара на необработени кожи. Купувачите се интересуват от големи количества от разнообразни видове кожи, които са сходни по вид, размер, качество и цвят. Самостоятелните животновъди на кожи не могат да отговорят на тези изисквания. Единствено центровете за продажби, които преди това са събирали, разпределяли и сравнявали кожи, са в състояние да изпълнят изискванията на купувачите, като същевременно постигат най-високи цени на кожите. Възможността за продажба на продуктите на най-висока цена е решаващ фактор за всеки производител на кожи при избора му на канали за дистрибуция. Относно купувачите, конкуренцията между центровете за продажби се съсредоточава върху разнообразието на кожи, доверието при сортирането и качеството на услуги за клиентите, и по-специално бързата доставка на правилния вид кожи. Ищецът счита, че от анализа на структурата на пазара е видно, че на практика е невъзможна ефективната продажба на кожи чрез множество малки дистрибутори или чрез преки продажби на индивидуални купувачи. Нещо повече, продажбите на частни посредници представляват само незначителна част от световното производство на кожи и следователно се осъществяват само в държави, в които производството на кожи е ограничено по обем и следователно няма реално значение за националната икономика.

58. Въз основа на този анализ на пазара и каналите за продажба за кожи, ищецът твърди, че в член 4, буква и) от своето решение, Комисията не е анализирала правилно действието на пазара, доколкото продажбите на дилъри на кожи извън системата от търгове са незначителни и не оказват въздействие върху структурата на световния пазар. Нещо повече, доводът в точка 11 от Решението, че „възможността на датските земеделски стопани да продават

самостоятелно на купувачи в други държави-членки е почти премахната“ и доводът в точка 12, че „на членовете е отказана възможността да продават самостоятелно“, са базирани на състояние на пазара на кожи, което не отговаря на действителността.

Съображения на Първоинстанционния съд

59. Съдът приема, че този аспект от искането на ищеца се основава на неправилното тълкуване на Решението. В член 4, буква и) от Решението, Комисията само отбелязва, че „продажбите на кожи се осъществяват или чрез продажби на частни дилъри или по-често чрез продажби на публични търгове“. Цифрите, цитирани в тази точка, само потвърждават това твърдение. В допълнение, цифрите, изразени в проценти, се подкрепят напълно от данните, които се съдържат в молбата. Нещо повече, ищецът никога не е отричал, че производителите на кожи са имали възможност да използват частни канали за дистрибуция. Следователно, ищецът погрешно приема, че при описанието на пазара Комисията е направила оценка въз основа на изключително високото съотношение на частни продажби в сравнение с продажби на търгове, което не отговаря на реалната ситуация. Следователно, Комисията не е допуснала фактическа грешка при оценка на начина на функциониране на пазара.

60. Следователно, третият аспект от единното искане, базирано на твърдението, че съответният пазар е описан неправилно, е неоснователен.

4. Съответствието на правилника и общите условия на ищеца с член 85 от Договора

61. Ищецът е посочил четири аргумента в подкрепа на тази част от искането си: на първо място, ищецът твърди, че неговият правилник и общи условия не противоречат на член 85, параграф 1 от Договора. На второ място, ищецът критикува Комисията за това, че не е преценила тези разпоредби в контекста, в който те е трябвало да се прилагат. На трето място, ищецът твърди, че условията, посочени в Решението, във всеки случай, имат минимално влияние и следователно могат да не бъдат взети под внимание с оглед на правилото *de minimis*. На последно място в своя отговор ищецът твърди, че във всеки случай изискванията на член 85, параграф 3 са изпълнени и Комисията е трябвало да се съгласи с неговото искане за освобождаване съгласно член 85, параграф 3 от Договора.

62. Съдът подчертава, че за целите на прилагането на член 85, параграф 1 от Договора въздействието върху конкуренцията може да произтича, както от целите на въпросната ограничителна практика, в настоящия случай Решението да се създаде обединение на предприятия, така и от нейните резултати на пазара. Конкуренцията трябва да се разбира в рамките на действителния контекст, в който би възникнала при отсъствието на въпросните разпоредби (вж., *inter alia*, Решенията на Съда от 30 юни 1966 г.,

Société Technique Minière, 56/65, Recueil, стр. 337 и от 11 юли 1985 г., Remia/Комисия, 42/84. Recueil, стр. 2545).

63. Следователно, трябва да се изследва дали въпросните разпоредби са обхванати от забраната, установена в член 85, параграф 1 от Договора, и, ако това е така, дали въздействието върху конкуренцията с оглед целта или резултатите е достатъчно съществено, и ако това е така дали разпоредбите отговарят на условията за освобождаване съгласно член 85, параграф 3. Преди това е необходимо да се анализира обхвата на всяка разпоредба в светлината на член 85, параграф 1. Съдът отбелязва, че в Решението са критикувани четири разпоредби: на първо място, клаузата за забрана на конкуренцията от член 4, параграф 1, буква е) от правилника на ищеца; на второ място, член 5 от правилата относно схемата за спешна помощ; на трето място, задълженията за изключителни доставки, по които се преценява годността на членовете на DPF да участват в схемата за авансови плащания за млади животни, както и влизането им в конкуренцията да е независимо. На четвърто място, член 5 от стандартното споразумение за контрол на кожата, съгласно който център за кожи не може да показва налични кожи на лица, различни от представители на DPA.

4.1. Ограничителното действие на разпоредбите върху конкуренцията

4.1.1. Клаузата за забрана на конкуренция, която се твърди, че е включена в член 4, параграф 1, буква е) от правилника на ищеца, и съгласуваната практика, свързана с прилагането на тази клауза

64. В Решението се отбелязва, че член 4, параграф 1, буква е) от правилника нарушава член 85, параграф 1 от Договора, и по-специално като налага задължение за неконкурентна дейност на членовете на DPF. По този начин се затваря датския пазар за конкуренция. В член 10, буква и) от Решението Комисията твърди, че „член 4, точка 1, буква е) от правилника на DPF въвежда задължение за неконкурентна дейност на своите членове. По-специално, задължението се състои в забрана на членовете да действат като представители за събиране на кожи за конкуренти и по този начин се ограничават възможностите за навлизане на конкуренция на датския пазар. Ограничителното действие на забраната се засилва от съгласувана практика членовете изобщо да не продават кожи на конкуренти“.

65. Съгласно член 4, параграф 1, буква е) от правилника на DPF:

„Членовете на обединението „Dansk Pelsdyravlereforening ”се делят на три групи:

- редовни членове (раздел 1);

- ...

Всяко лице или формирование (дружество с ограничена отговорност, партньорство и др.), което отглежда животни за кожи и е член на регионално обединение от групата на Dansk Pelsdyravlerforening, е редовен член,

...

е) (което) се задължава да не организира или продава или по друг начин да подкрепя продажбата на кожи в конкуренция с дейностите по продажба на Dansk Pelsdyravlerforening.

Доводи на страните

66. Според ищеца, член 4, параграф 1, буква е) от неговия правилник (въведен през 1946 г. след придобиването на тръжна къща и началото на търговия под наименованието DPA) изисква от членовете само да не извършват дейности, които са в пряка конкуренция с търговската дейност на обединението. Такъв е случаят, например, когато член на обединението е нает от конкурент да действа като център за събиране, представител или за събиране на кожи за конкурент. Ищецът отхвърля твърдението, че разпоредбата съдържа задължение за доставки за сдружението, доколкото членовете са напълно свободни да избират център за продажба, в който да продават кожите си, като това не се отразява на членството им в сдружението. Ищецът допълва, че съдържанието на разпоредбата е характерно за правилата за дейност на всяко сдружението.

67. Относно въздействието върху конкуренцията, ищецът твърди, че въпросната разпоредба не означава, че датският пазар е затворен за конкуренция. Всеки конкурент на ищеца е свободен да наеме всяко лице, различно от членовете на ищеца, да купува, събира и доставя кожи. Ищецът оспорва твърдението на Комисията, че ограничителното действие на клаузата се засилва от съгласувана практика, която се състои, доколкото се отнася до членовете, в забрана за продажба на конкуренти.

68. На последно място, ищецът подчертава, че в своето писмо от 10 октомври 1985 г. Комисията очевидно не е приела, че въпросната разпоредба не е обхваната от член 85, параграф 1. Причината, поради която ищецът не е изпълнил искането в писмото, а именно, да въведе изрична разпоредба членовете му да могат да продават кожите си по други канали за дистрибуция е, че подобна разпоредба би била ненужна и в противоречие с датската юридическа традиция, която в сферата на сдружаването се основава на принципа, че това, което не е изрично забранено за членовете на сдружението, е разрешено.

69. Комисията подчертава на първо място, че въпросната разпоредба е формулирана по много широк начин, което предполага включването на задължение за доставки за сдружението. Комисията допълва, че ищецът е отказал да изясни смисъла на това споразумение. Комисията подчертава, че член 7 от правилника предоставя на управителите на ищеца правомощието да

изключват член и ищецът се е възползвал от тази възможност да изключи двама свои членове, които са събирали кожи за НВА.

70. На второ място, Комисията счита, че дори ако член 4, параграф 1, буква е) от правилника се тълкува само като изискване членовете на сдружението да не извършват дейности, които са в пряка конкуренция с дейността на ищеца по продажби чрез търгове, той въпреки това ограничава конкуренцията. Комисията счита, че ограничителното действие на забраната се засилва от съгласувана практика, която не позволява на членовете да доставят кожи на конкуренти. В допълнение, Комисията твърди, че въпросната разпоредба не попада в дейностите, сред които според Комисията и Съда клаузата за забрана за конкурентна дейност не е обхваната от член 85, параграф 1 от Договора поради специфичните обстоятелства по нейното прилагане (Решение на Съда от 11 юли 1985 г., Remia/Комисия, цитирано по-горе).

71. На последно място, в отговор на довода, базиран на нейното писмо от 10 октомври 1985 г., Комисията отбелязва, че писмото очевидно не представлява окончателно решение и не е обвързващо за Комисията (Решение на Съда от 15 май 1975 г., Frubo/Комисия, 71/74, параграфи 19 и 20, Recueil, стр. 563). Комисията подчертава, че в изложението на възраженията си и в писмото си от 15 май 1985 г. ясно е отбелязала, че въпросната разпоредба ограничава конкуренцията.

Съображения на Първоинстанционния съд

72. Съдът счита, че, с оглед на становищата на страните, е подходящо да се изследва от една страна дали, както се поддържа в Решението, въпросната разпоредба съдържа задължение за неконкурентна дейност в противоречие с член 85, параграф 1 от Договора и от друга страна дали съгласувани практики, които са в противоречие с тази разпоредба, са свързани с прилагането на клаузата за неконкурентна дейност.

73. Относно първия въпрос дали въпросната разпоредба съдържа задължение за неконкурентна дейност в противоречие с член 85, параграф 1 от Договора, Съдът отбелязва, че от действителния текст на разпоредбата е видно, че с него се въвежда задължение за членовете на DPF да не действат или конкурират пряко с дейностите на ищеца по продажби, въпреки че липсва задължение за изключителни доставки. Нещо повече, ищецът е потвърдил в хода на устната фаза на производството, както е установено в Решението, че разпоредбата забранява на членовете на сдружението да събират кожи за продажби чрез търг, различни от провежданите от ищеца. Следователно, Комисията не се е позовала на неправилно тълкуване на член 4, параграф 1, буква е) от правилника, като приема, че разпоредбата съдържа клауза за забрана на конкурентна дейност.

74. От Решението по делото Remia/Комисия е видно, че клаузата за забрана на конкурентна дейност може да попадне в обхвата на член 85, параграф 1 от Договора. За да се прецени дали подобна клауза попада под забраната в член

85, параграф 1 е необходимо да се изследва какво би било състоянието на конкуренция, ако клаузата не съществуваше. За да има положително действие върху конкуренцията, целта на въвеждането на клаузата трябва да допринася за свободната конкуренция. В допълнение, клаузата за забрана на конкуренцията трябва да е необходима и да съответства на постигането на целта.

75. В настоящия случай, Съдът трябва да определи дали член 4, параграф 1, буква е) от правилника трябва да се тълкува като забранен с оглед промяната на условията на конкуренция като резултат от неговата цел или действие. За тази цел трябва да се проучи какво би било състоянието на конкуренцията, ако клаузата не съществуваше. От Решението е видно, че преди всичко целта и резултатите на въпросната разпоредба от правилника и общите условия на ищеца са насочени към ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора спрямо конкурентите, а не толкова спрямо отношенията между сдружението и членовете му.

76. Съдът вече е установил, че член 4, точка 1, буква е от правилника забранява на членовете на DPF да събират кожи за търг, организиран от предприятие, различно от ищеца. Въпреки това тази забрана обхваща, както събиране в прекия смисъл, така и изпращане и препращане до други търгове. За осъществяването на тези забранени дейности не се изискват специални познания, тъй като на този етап не се извършва сортиране на кожата или поддръждането им в зависимост от техните качества. Следователно, въпросната разпоредба не се отнася до дейности, които производителите на кожи могат да осъществяват само с помощта на сдружението или благодарение на специални познания, които са получили в сдружението, а забранява на членовете на ищеца да осъществяват дейност, която биха могли да извършват дори и ако тази разпоредба не съществуваше.

77. Съдът счита, че не е налице хипотетична възможност членове на сдружението да събират кожи за трети лица, и това е видно от опитите на НВА да използва датските производители да събират кожи за продажба на неговите търгове.

78. Естествено, ищецът и встъпилите страни твърдят, че членството в сдружението принципно изисква изпълнението на определени задължения спрямо сдружението и е нормално членовете да бъдат задължени да продават своите продукти чрез обединението, поради ограничения капитал на сдружението и необходимостта да се обезпечат гарантирани продажби с цел да се осигури финансиране на дейностите на сдружението и да се защитят интересите на останалите членове за продължаване на необходимите общи дейности. Въпреки това, клаузата за неконкурентна дейност, в резултат на своя общ, неограничен характер и поради несъответствието си с целите, преследвани от ищеца по делото, забранява на членовете на ищеца да събират кожи за други продажби на търг, организирани от трети лица - негови конкуренти. По този начин клаузата за неконкурентна дейност затруднява значително третите лица да получат реален достъп до пазара особено с оглед

силните пазарни позиции на ищеца и попада в обхвата на забраната на член 85, параграф 1 от Договора. Изложените по-горе доводи на ищеца и встъпилите страни, независимо от тяхната основателност и съображение, които те потвърждават, не могат да омаловажат този извод и следователно могат да бъдат взети предвид, по целесъобразност, само в светлината на член 85, параграф 3 от Договора за целите на разглеждане на възможните основания за освобождаване.

79. Относно довода на ищеца, основан на писмо на Комисията от 10 октомври 1985 г., от което според ищеца е видно, че член 4, параграф 1, буква е) от правилника не противоречи на член 85, параграф 1 от Договора, Съдът отбелязва, че това писмото само гласи следното: „Понастоящем, аз съм склонен да приема, че първото ограничение ..., а именно задължението на членовете да не осъществяват продажби на кожи, които могат да бъдат конкурентни на датските животновъди на кожи и да не подпомагат по какъвто и да е начин продажбата на кожи в конкуренция са Dansk Pelsdyravlforening, вероятно не би създавало проблеми, ако е налице изрична разпоредба, че членовете могат да продават кожи и по други канали за дистрибуция“. Следователно, писмото изразява само предварително становище при отсъствието на подробно изследване и това становище подлежи на промяна в зависимост от изменението на въпросната разпоредба. Изразено по този начин, от това становище ищецът не може да стигне до заключение, че Комисията не е имала право впоследствие да промени заключението нито да има каквито и да е правни очаквания. Следователно, доводът, базиран на писмото от 10 октомври 1985 г., трябва да бъде отхвърлен.

80. Следователно, Съдът счита, че Комисията достатъчно обосновано е доказала, че клаузата за неконкурентна дейност в член 4, параграф 1, буква е) от правилника на ищеца, по начина по който се тълкува и прилага от ищеца, може да доведе до ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора.

81. На второ място, в подкрепа на извода по точка 10, буква и) от Решението, съгласно която: „ограничителното действие на забраната се усилва от съгласуваната практика между членовете изобщо да не предоставят кожи на конкуренцията“, Съдът счита, че за да се дефинира понятието съгласувана практика трябва да се вземе предвид практиката на Съда и на самия Първоинстанционен съд (вж., Решение на Съда от 10 март 1992 г., Shell/Комисия, T-11/89, Recueil, стр. II-757). От това следва, че критериите за координиране и сътрудничество, установени от съдебната практиката, трябва да се разбират в светлината на понятието, присъщо на разпоредбите за конкуренция от Договора за ЕИО, съгласно които всеки икономически оператор трябва да определя независимо политиката, която той възнамерява да приеме на общия пазар.

82. Съдът въпреки това счита, че както твърди ищецът, не са налице информация и преки доказателства за реалното съществуване на съгласувана практика, които да подкрепят изразеното по-горе становище на Комисията. В

своето решение Комисията само упоменава такива практики, без да ги описва и без да уточнява кои аспекти от координирането и сътрудничеството, въз основа на упоменатата по-горе съдебната практика, попадат в обхвата на забраната по член 85, параграф 1, и единствено отбелязва, че ищецът е отказал да изясни този въпрос. По отношение на доводите, изтъкнати впоследствие от Комисията в нейните писмени доводи пред Съда, трябва да се има предвид, че дори да са в състояние да смекчат необосноваността на Решението по този въпрос, те се свеждат от една страна до изводи, направени индиректно и абстрактни по своя характер, а от друга страна - до упоменаване на твърдения на производители за НВА по повод изключването на двама члена от сдружението, които както се твърди са събирали кожи за НВА и от различните тълкувания, които е можело да се направят на въпросните разпоредби от някои животновъди на кожи.

83. Следователно, Съдът счита, че препратката по точка 10, буква и) от Решението за съгласувани практики, свързани с въпросната искова молба за разпоредбата, трябва да се разглежда като базирано на съществено неточни факти и като резултат от правна грешка. Съответно, член 1, параграф 1 от Решението следва да бъде отменен, доколкото той е свързан с разпоредбата, посочена в член 1, параграф 1, буква а) за съгласувани практики, които представляват нарушение на член 85, параграф 1 от Договора.

4.1.2. Член 5 от правилата относно схемата за спешна помощ

84. Съгласно Решението, член 5 от правилата за схемата за спешна помощ нарушава член 85, параграф 1 от Договора, по-специално, защото разпоредбата отказва на конкурентите достъп до пазара, като ограничава основния им източник на доставки на кожи в Дания. В точка 10 (ii) от Решението, Комисията отбелязва, че обвързването на задължението за доставки на всички кожи с членството в схемата за спешна помощ ограничава възможностите на членовете на DPF, като ги лишава от правото да определят независимо търговската си политика. В уводната част на точка 10 от Решението се приема, че въпросната разпоредба има за цел или резултат ограничаването на конкуренцията по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора.

85. Член 5 от правилата за схемата за спешна помощ, която е насочена към обезщетяване на членовете на DPF за финансовите загуби, претърпени от смъртта на животни при епидемии, гласи следното:

„застрахованият губи правото си да се възползва от схемата за спешна помощ, ако той или негов представител

...

д) е продал кожи по канали за дистрибуция, различни от Dankse Pels Auktioner, в годината, в която са претърпени загубите (15 август - 14 август), или през предходната година, с изключение на кожи, които производителят е

запазил за свое лично ползване;

...”

86. Комисията не оспорва правилата за схемата, описани от ищеца. Доколкото тези правила произлизат от правилник на DPF, те се основават на механизъм от взаимен характер, който може да бъде обобщен по следния начин. Член на ищеца не води до присъединяване *ipso facto* към схемата за спешна помощ, доколкото за нея се изисква отделно членство. Член на ищеца може да се оттегли от схемата по всяко време. По принцип, нов член не може да претендира за обезщетение по схемата по-рано от изтичане на една година от членството му. Предоставянето на спешна помощ е в допълнение към всяко застрахователно обезщетение, което застрахованият е получил за същото застрахователно събитие. Схемата се финансира чрез удържане от DPF на част от сумата, изплащана ежегодно по търговските сметки на членовете на сдружението, присъединили се към схемата. Доколкото сумата, изплащана по търговските сметки се разпределя между членовете пропорционално на стойността на кожите, които са доставили за продажба чрез търгове, провеждани от ищеца през текущата година, вноските на всеки присъединил се член са пропорционални на стойността на доставеното от тях количество кожи. Тъй като правилника на DPF предвиждат капитализация едновременно на капиталови и търговски сметки и членовете на схемата заплащат „таксата си за членство” по специален начин чрез дебитиране на търговските им сметки, на практика те използват суми, които в противен случай биха се капитализирали. Следователно, за да се запази равнопоставеността между всички членове на сдружението на тези, които са избрали да не се присъединят към схемата, се изплаща сума, равна на размера, с който се дебитират търговските сметки на членовете на схемата.

Доводи на страните

87. Ищецът отрича, че въпросната разпоредба е антиконкурентна. Ищецът твърди, че схемата за спешна помощ, към която членовете на сдружението свободно могат да се присъединяват или напускат, е създадена през 1959 г., когато застрахователните дружества не са покривали застрахователния риск от епидемия срещу разумни застрахователни премии. Схемата се базира на желанието да се предостави застрахователно покритие срещу епидемии на взаимна основа между членовете на обединението в съответствие с принципа на кооперативната система. Ищецът отбелязва, че задължението на членовете, избрали да се включат в схемата, да доставят на обединението всички кожи, е въведено с Решение от 23 октомври 1967 г. и произтича от факта, че технически е невъзможно член на сдружението да участва в схемата само по отношение на част от запасите си. Според ищеца физически е невъзможно, чрез маркиране или по друг начин, да се ограничи ползването на спешна помощ само за определени животни в стопанство и следователно схемата задължително обхваща всички животни, отглеждани в дадено стопанство.

88. В допълнение, ищецът поддържа становището, че ограничаването на

покритието само спрямо някои животни в дадено стопанство е не само технически невъзможно, но би довело и до злоупотреби. Имайки предвид начина на финансиране на схемата, за да може член на обединението на ищеца да участва във финансирането на схемата пропорционално на действителния си обем дейност, той трябва да се откаже от правото си на обезщетение, което в противен случай би получил, ако продаде част от кожите от животните във стопанството си по маркетингови канали, различни от публичните търгове, провеждани от ищеца. Да се позволи на член на обединението да се ползва от схемата без същевременно да се изисква от него да доставя всичките си кожи на сдружението би означавало въпросният член да може да бъде обезщетен без да е финансирал схемата, което е в противоречие с принципите на взаимност и солидарност, на които схемата за спешна помощ е действително обединение. Ищецът е на мнение, че задължението за предоставяне на всички кожи на обединението служи за гарантиране на последователното прилагане на принципа, че всички членове на схемата следва да участват еднакво във финансирането на обединението.

89. Ищецът допълва, че в резултат от намесата на Комисията задължението за изключителни доставки е премахнато с изменение на правилника на DPF, прието на общото събрание на сдружението на 28 октомври 1988 г. Като последица от това изменение обезщетението в случай на епидемии вече не е така всеобхватно, както е било преди, освен ако член, който се е присъединил към схемата за спешна помощ, е доставил всичките си кожи на сдружението. Ако той не е доставил всичките си кожи на сдружението, обезщетението, което ще му бъде изплатено в случай на епидемия, е само пропорционално на частта на продажбите, извършени чрез сдружението. Следователно, няма смисъл да се сравняват правилата преди и след изменението на правилника, извършени през 1988 г. Фактът, че за да се съобрази с желанието на Комисията, ищецът е въвел тази нова схема въз основа на чисто практически съображение, не означава, че предходната схема е била в противоречие с член 85, параграф 1 от Договора.

90. В допълнение, ищецът твърди, че причината, поради която схемата за спешна помощ е организирана по описания по-горе начин, а не чрез заплащане от желаещите земеделски стопани, които искат да застраховат животните си срещу епидемии, на премия за всяко животно от стопанствата им, това е схема, която би се регулирала от датското застрахователно право, а ищецът няма право да извършва застрахователна дейност.

91. Ищецът допълва, че последователното прилагане на принципа за равенство между членовете на сдружението, не само, че няма антиконкурентен характер, но дори може да постави сдружението в по-неблагоприятно положение спрямо конкурентите му. Поради тази причина ищецът не е предоставил по-благоприятни условия на най-големите земеделски стопани, като отстъпки, както би направила едно застрахователно дружество. Следователно, доводът на Комисията, че въпросното задължение за изключителни доставки е довело до затваряне на датския пазар спрямо конкурентите е неверен. Напротив, тази разпоредба е поставила DPF в по-

неблагоприятна позиция спрямо неговите конкуренти, и по-специално спрямо НВА. В действителност, НВА предлага застрахователен механизъм, идентичен по своята цел с този от схемата на ищеца през 1988 г. - бесплатно участие на земеделските стопани, които се съгласяват да доставят 40 % от кожите си на НВА. Ищецът отбелязва, че неговите членове свободно могат да се включат в застрахователната схема на НВА. Следователно, съществуването на схема, която предлага по-добро покритие на риска, от това което може да си позволи схемата за спешна помощ, доказва, че схемата на ищеца не представлява пречка за навлизането на конкуренти на датския пазар. Освен това, доводът на Комисията пренебрегва един важен фактор, а именно че предложението на DPF до неговите членове е само едно от многобройните предложения, отправяни до търговците и преценката дали и как да се застраховат срещу загубата на животни е била изцяло тяхна.

92. На последно място, ищецът счита, че Комисията неправилно твърди, че оправдаването на задължението за изключителни доставки е необходимо само с оглед на прилагането на член 85, параграф 3 от Договора. Въпреки това, според ищеца, ако Съдът прецени, че въпросната разпоредба попада в обхвата на забраната по член 85, параграф 1, трябва да се отчете, че тя е необходима за прилагането на схемата за спешна помощ и следователно ищецът трябва да бъде освободен чрез индивидуална декларация за неприложимост, както е предвидено в член 85, параграф 3 от Договора.

93. Според Комисията обстоятелството, че всеки член може свободно да решава дали да се включи в схемата за спешна помощ, не е решаващо. Земеделски стопанин може свободно да реши дали да сключи договор с ищеца за спешна помощ, който му е представен като неограничаващ конкуренцията. С изключение на няколко случая, които могат да попаднат в обхвата на член 86 от Договора, всяка страна винаги свободно решава дали да сключи договор. Проблемно според Комисията е действителното значение на договора в случая, а именно, да наложи на членовете, които участват в схемата за спешна помощ, задължение за изключителни доставки.

94. В тази връзка, Комисията, на първо място, поддържа, че за да оцени наличието на свободен избор във всеки случай, е необходимо да се вземат предвид съгласуваните практики, свързани с прилагането на член 4, параграф 1, буква е) от правилника на ищеца, съгласно които всеки член на сдружението, който иска да се ползва от правата си на член трябва да продава своите кожи на търг, организиран от ищеца. На второ място, според Комисията решаващо значение за това, че схемата за спешна помощ нарушава член 85, параграф 1 от Договора, има фактът, че тя е базирана на клауза за изключителност. Както е видно от Регламенти (ЕИО) № 1983/83 и 1984/83 на Комисията от 22 юни 1983 г. относно прилагането на член 85, параграф 3 от Договора към категориите за споразумения за изключителна дистрибуция и продажба (ОВ 1983 г., L 173, стр. 1 и 5), „всеизвестно е“, че клаузата за изключителност и изключителна дистрибуция са несъвместими с член 85, параграф 1 от Договора.

95. Комисията допълва, че разглежданото задължение за изключителни доставки ограничава свободата на действие на членовете, които са лишени от възможността да продават техните кожи по други търговски канали, освен чрез сдружението. Тази клауза за изключителност оказва влияние и върху третите лица, тъй като ги лишава от възможността да продават на свои търгове кожи от животни, които принадлежат на членове на сдружението, които участват в схемата за спешна помощ на DPF. Това е пряка последица от клаузата за изключителност и в тази връзка Комисията се позовава на Решението по дело Frubo/Комисия, цитирано по-горе. Следователно, условията за застраховка, които могат да бъдат предложени от предприятията-конкуренти на ищеца на членовете на сдружението, са без значение.

96. Комисията счита за неоснователен доводът, че въпросните разпоредби са от съществено значение за работата на схемата за спешна помощ. Според Комисията, този довод е свързан с прилагането на член 85, параграф 3 от Договора, а не с член 85, параграф 1 от Договора. Изключително трудно е едновременно да се прилагат два критерия за оценка на необходимостта от ограничаване на конкуренцията - един по член 85, параграф 1 от Договора и втори по член 85, параграф 3 от Договора. С оглед на системата на член 85 този анализ е логично да се включи при преценка на прилагането на член 85, параграф 3. Във всички случаи, Комисията счита, че схемата за спешна помощ в комбинация със задължението за изключителни доставки не попада в обхвата на отделните стопански сектори, по отношение на които практиката на Комисията и на Съда е признала при някои обстоятелства, че изключителните споразумения за доставка не са обхванати от член 85, параграф 1 от Договора (Решение на Съда от 28 януари 1986 г., Pronuptia, 161/84, Recueil, стр. 353).

97. На последно място, Комисията отрича, че застрахователна схема от типа, установен от ищеца, налага включването на задължение спрямо членовете да доставят техните кожи изключително на сдружението. Новата схема, която ищецът въвежда през 1988 г. не включва такова задължение. В допълнение, обстоятелството, че членовете на сдружението, които не участват в схемата (около 25 %), получават суми, равни на сумите от търговските сметки на членовете, които участват в схемата, показва и това се подкрепя от Комисията, че схемата се финансира от продажбите на търг на кожи на членове и за да е в състояние да функционира, не е наложително всички кожи да се продават на такива търгове.

Съображения на Първоинстанционния съд

98. Съдът най-общо отбелязва, че доколкото според Решението ищецът има господстващо положение на пазара, въпросното задължение за изключителни доставки противоречи на член 86, а не на член 85 от Договора. Независимо от това, въпреки че при прилагането на член 86 Съдът е определил факта на обвързване на купувачите към икономическия оператор с клауза за изключителност, дори и това да е по тяхна молба, като нарушение на

правилата за конкуренция в Общността (Решение на Съда от 13 февруари 1979 г., Hoffmann-La Roche/Комисия, 85/76, Recueil, стр. 461 и от 3 юли 1991 г., AKZO/Комисия C-62/86, Recueil, стр. I-3359), тази практика се отнася само до член 86 от Договора за ЕИО и не може да бъде пренесена до всички дела, свързани с прилагането на член 85. В противоречие с твърдението на Комисията, изключителните задължения още повече, че някои от тях биха могли да попаднат в обхвата на освобождаващите Регламенти № 1983/83 и 1984/83, не противоречат по своята същност на член 85, параграф 1 от Договора. На основание Регламент № 1984/83 Комисията обобщава, че изключителните задължения за доставки попадат по своята същност в обхвата на забраната от член 85, параграф 1. В тази връзка следва да се отбележи, че както е установил Съдът, за да се приложи освобождаването на дадено споразумение по член 85, параграф 3 от Договора, се предполага, че това споразумение, вече е оценено като обхванато от член 85, параграф 1. Възможността за освобождаване на определени групи споразумения, предвидена в член 85, параграф 3, не трябва да се тълкува в смисъл, че всяко споразумение от типа на освободената категория, задължително са обхванати *ipso facto* от член 85, параграф 1 (Решение на Съда от 13 юли 1966 г., Италия/Съвета и Комисията, 32/65, Recueil, стр. 563).

99. Няколкократно Съдът е заявявал (вж. делата по отношение на договор за изключителна доставка на бира, Решение на Съда от 28 февруари 1991 г., Delimitis, C-234/89 Recueil, стр. I-935; както и Решение на Съда от 30 юни 1966 г., Société Technique Minière, цитирано по-горе, и от 11 декември 1980 г., L'Oréal, 31/80, Recueil, стр. 3775), за да се прецени едно споразумение като изключително по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора трябва да се има предвид реалната икономическа среда, в която то може да прояви своето действие. В зависимост от фактите и конкретните обстоятелства, при които функционира въпросният пазар, задължението за изключителни доставки може чрез гарантиране на продажбата на продуктите на производителя и сигурни доставки от дистрибуторите, да засили конкуренцията по отношение на цените и услугите, предлагани на потребителите на съответния пазар, и по този начин да помогне за подобряване на взаимодействието между търсенето и предлагането на този пазар.

100. Принципът, че обхватът на въпросното задължение трябва да се оценява в рамките на реалната среда, в която то проявява своето действие, не подлежи на изключения, поради това че задълженията са наложени с оглед спазването на така наречените принцип на „лоялност към сдружението“. Този принцип не може да има за цел или резултат нарушаването на член 85, параграф 1 от сдруженията, които се облагодетелстват от клауза за изключителност, наложена на техните членове.

101. Според Съда до неговата отмяна през октомври 1988 г., задължението по член 5, буква г) от правилата относно схемата за спешна помощ на ищеца, е изисквало от членовете, които желаят да се включат в нея, да доставят всички кожи от отглежданите от тях животни на ищеца за продажба на неговите търгове, под заплахата от лишаване от техните права на спешна помощ. Това

задължение се прилага, както спрямо продажби през финансовата година, когато е направено искането за спешна помощ, така и спрямо предходната година.

102. Съдът, като отчита тези обстоятелства, потвърждава, че е наложително да се вземе предвид дали задължението за изключителни доставки, наложено на членовете на сдружението, които желаят да се възползват от схемата за спешна помощ, има за цел да въздейства върху конкуренцията на Общия пазар, и по-специално дали това задължение ограничава конкуренцията по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора. Въпреки това като се има предвид, че искът е предявен единствено за оценка на разпоредбите, които предвиждат въпросното задължение в контекста на член 85, параграф 1 от Договора, не е необходимо Съдът да установява дали въпросната разпоредба отговаря на изискванията по член 85, параграф 3 от Договора.

103. Относно целите на разпоредбите, които предвиждат въпросното задължение, Съдът на първо място счита, както и Съда, че за да се определи дали едно споразумение има за цел да ограничи конкуренцията, е необходимо да се изследват целите на споразумението в рамките на икономическия контекст, в който то се прилага (Решение от 28 март 1984 г., CRAM и Rheinzink/Комисия, параграф 26, 29/83 и 30/83, Recueil, стр. 1679). В конкретния случай, Съдът счита, че анализът на икономическия контекст се състои в изследване до каква степен въпросната разпоредба, която установява задължение за изключителна доставка, е част от схемата за спешна помощ и от подробните правила за работата и съдружието и е в състояние да въздействат върху условията, при които датският пазар на кожи работи.

104. В тази връзка относно съдържанието на въпросните разпоредби и тяхното влияние върху независимото вземане на решения от членовете, Съдът счита, че разпоредбите имат за резултат препятстване на членовете на схемата за спешна помощ от възможността за каквато и да е форма на продажба, различна от търговете на ищеца в продължение на две финансови години, като периодът, през който членовете са застраховани за загуби, е ограничен до една финансова година. Ищецът не е дал никакво обяснение защо към членовете на сдружението, които желаят обезщетения за загуби от епидемии, възникнали през дадена финансова година, е поставено изискването да са доставяли всички свои кожи за продажба на търговете на ищеца не само през финансовата година на предявяването на искането за обезщетение, но и през предходната финансова година. За да се оцени конкретното въздействие на това задължение върху действителното състояние на пазара, следва да се има предвид възпиращото въздействие, което то е имало спрямо членовете на схемата, доколкото те са знаели, че ако бъдат изключени, поемат риска да не бъдат осигурени срещу епидемии, възникнали през финансовата година, през която може да стане повторното им приемане. Съответно, доводът, че членовете могат свободно да се включват и да напускат схемата, определено има ограничено действие. Следователно, разпоредбата, която предвижда въпросното задължение, по никакъв начин не допринася за доброто функциониране на механизма за спешна помощ, засилва тромавият характер

на схемата и следователно парализира поведението на икономическите оператори, чиято свобода за вземане на решения очевидно е ограничена.

105. Съдът допълва на първо място, че след изменението на правилник на ищеца на 28 октомври 1988 г. и отмяната на задължението за изключителни доставки, ищецът не е изтъкнал пред Съда някакво нарушение на функционирането на схемата за спешна помощ. Според самия ищец НВА, който също е въвел схема за спешна помощ, изисква застрахованите лица да доставят на НВА за продажба не всички, а само 40 % от своите кожи. Тези две обстоятелства сами по себе си показват, че въвеждането на задължение за изключителни доставки от разглеждания тип не е свързано с организацията и доброто функциониране на схемата.

106. Ищецът изтъква като оправдание за въвеждане на задължение за изключителни доставки техническата невъзможност да застрахова само една част от животните, и най-вече фактът че е юридически невъзможно да се въведе схема за застраховане „на бройка“, тъй като датското вътрешно право не дава право на ищеца да извършва застрахователна дейност. В тази връзка трябва да се изясни на първо място, че ищецът приема, че за разлика от пазарното състояние през 1959 г., когато е установена схемата за спешна помощ, сега членовете на сдружението могат да получат лично застрахователно покритие срещу риск от епидемия. Това се потвърждава и от правилник на DPF, съгласно които обезщетението, което се изплаща винаги е в зависимост от обезщетението, получено въз основа на лична застрахователна полица. Следователно, Решението на ищеца, поне до изменението на правилника му на 28 октомври 1988 г., да въведе схема за спешна помощ, която налага изключително задължение за доставки, е било въпрос на избор и не е свързано по никакъв начин с доброто функциониране на сдружението тъй като от една страна, вече са налице други застрахователни схеми, а от друга - въвеждането на взаимна застрахователна схема, която покрива рисковете от епидемии, няма никаква връзка с каквото и да е задължение за изключителни доставки. На второ място, с оглед принципа за върховенство на правото на Общността Съдът счита, че ищецът не може при никакви обстоятелства да оправдае нарушението на член 85, параграф 1 от Договора на основание вътрешното право, което е приложимо към този случай (вж. Решение на Съда от 12 декември 1991 г., Hilti/Комисия, T-30/89, Recueil, стр. II-1439).

107. Следователно, разпоредбите, които изискват от членовете, които участват в схемата за спешна помощ, да доставят всички кожи от своите стопанства изключително на ищеца, оценени в конкретния икономически контекст, намаляват значително свободата за действие на членовете на пазара и не са свързани с доброто функциониране на схемата за спешна помощ. В този смисъл, като се отчита тяхното съдържание и обхват, разпоредбите имат за своя цел предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на Общия пазар и поради това попадат в обхвата на забраната по член 85, параграф 1 от Договора.

108. На второ място относно ограничителното влияние върху конкуренцията на въпросните разпоредби, Съдът счита, че макар да не е необходимо да се отчита влиянието на споразумения, които както в конкретния случай, на практика имат за цел да ограничат конкуренцията (Решения на Съда от 30 януари 1985 г., BNIC, 123/83, Recueil, стр. 391 и от 27 януари 1987 г., Verband der Sachversicherer/Комисия, цитирано по-горе), Въпреки това, трябва да се изследва дали въпросните разпоредби имат за резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на Общия пазар. Както е изтъкнала Комисията, не е от значение за влиянието на въпросните разпоредби от гледна точка на член 85, параграф 1 от Договора дали членовете на сдружението могат свободно да се включват в схемата за спешна помощ. Въпросът е, както се казва в Решението, дали наложеното при включването в схемата задължение за изключителни доставки ограничава конкуренцията по отношение на членове на сдружението, чиято свобода за вземане на решения се ограничава и спрямо трети лица, чиито достъп до датския пазар е възпрепятстван.

109. Според Съда в този случай от преписката е видно, че задължението за изключителни доставки, взето в своя икономически контекст, има антиконкурентно влияние върху пазара. От друга страна, както вече беше отбелязано, ищецът има силни позиции на пазара за продажба на животински кожи, а 75 % от членовете на ищеца участват в схемата за спешна помощ, което само по себе си води до парализиране на поведението на икономическите оператори. Следователно, въпросните разпоредби имат ограничително влияние върху конкуренцията, като затрудняват конкурентите на ищеца да получат достъп до датския пазар. В този смисъл, те попадат в обхвата на забраната по член 85, параграф 1 от Договора.

110. Според Съда доколкото член 5, буква г) от правилата на схемата за спешна помощ има за цел или резултат ограничаване на конкуренцията на Общия пазар по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора, Решението не е основано на съществено неверни факти или неправилно поради юридическа грешка или явно грешна преценка.

4.1.3. Обвързване на авансови плащания за млади животни и достъп до конкуренцията с изпълнение на задълженията за изключителни доставки

111. В Решението се приема, че задължението на членовете да доставят цялата си продукция за продажба на DPA, когато: а) са получили авансови плащания за млади животни, и б) искат да им се предостави достъп до конкуренцията, представлява нарушение на член 85, параграф 1 от Договора, по-специално, защото това ограничава конкурентите от достъп до пазара, доколкото затваря основния източник на доставки на кожи в Дания.

112. Механизмът на схемата за авансови плащания за млади животни предоставя възможност на членовете на DPF да получат авансови плащания, изчислени да покрият разходите за отглеждане в периода от раждането на животните до момента на умъртвяването им и продажбата на техните кожи.

Видно от документите, представени от DPF, стандартното заявление за получаване на авансови плащания за млади животни е следното:

„Долуподписаният член на Dansk Pelsdyravlerforening иска да му се отпусне помощ за отглеждане на млади животни.

...

Декларирам съгласието си за авансово плащане при следните условия:

1. Член съм на схемата за спешна помощ на DANSK PELSDYRAVLERFORENING.

2. Задължавам се да доставям цялата си продукция от кожи за продажба от DANKSE PELS AUKTIONER.

...“

113. Механизмът за получаване на награди е насочен към насърчаване на производителите на кожи непрекъснато да подобряват произвежданите от тях кожи, като се конкурират помежду си и се възползват от опита на най-добрите производители. Член на DPF, който желае да се конкурира, трябва да декларира, че ще доставя цялото си произведено количество кожи за продажба на търговете, организирани от ищеца.

Доводи на страните

114. Ищецът обяснява, че схемата за авансови плащания за млади животни е била въведена с цел да разрешат проблемите на производителите с паричните потоци в периода между раждането на животните и продажбата на техните кожи. Задължението за доставка за продажба на търговете, организирани от ищеца, на всички кожи, произведени през годината, за която членовете на сдружението искат да получат авансови плащания за млади животни, е единственото средство, чрез което ищецът може да гарантира, че членовете на сдружението ще погасят получените от тях авансови плащания. Според датското законодателство няма възможност за ищеца да се предостави „привилегия“ за животински кожи. Задължението е ограничено до една година, като периодът е предопределен от естествения цикъл на отглеждане. Това положение е сравнимо с повечето подобни договори, които обикновено се използват в сектора на земеделието. Ищецът подчертава, че нарушаването на задължението за доставки на всички кожи не води до изключване от DPF. Нещо повече, членовете на сдружението, които са нарушили упоменатото по-горе задължение, не са санкционирани по никакъв друг начин, освен че не отговарят на условията за получаване на спешна помощ. В допълнение, ищецът отбелязва, че производител, който получава авансови плащания за млади животни, може да се освободи от задължението да доставя цялата си продукция кожи на DPF, като възстанови авансовото плащане. В заключение, ищецът посочва, че правилата на схемата за авансови плащания за млади

животни не противоречат на член 85, параграф 1 от Договора.

115. На последно място относно обвързването на достъпа до конкуренция със задължението за изключителни доставки, ищецът подчертава, че едно от изискванията за достъп е доставката на определено минимално количество кожи. За да се установи коя е най-добрата продукция на производителите, необходимо е те да доставят цялата си продукция на ищеца, като по този начин се избягва опасността производителите да доставят само най-добрата част от продукцията си, като в този случай продукцията с по-ниско качество няма да бъде взета предвид. Ищецът счита, в противоречие с предложението на Комисията, че би било неприемливо по технически причини да се ограничи задължението за доставка на кожи само до определени видове и цветове.

116. Комисията е на мнение, че клаузата за изключителност, включена в схемата за авансови плащания за млади животни, е несъвместима с член 85, параграф 1, доколкото производителят се задължава да доставя цялата си продукция от кожи на ищеца. Няма значение, че нарушението на задължението за доставка не се наказва с изключване от обединението и че земеделският стопанин на кожа, получил авансови плащания за млади животни, може да се освободи от задължението си, като възстанови авансовото плащане. Земеделският стопанин продължава да е задължен да продава цялата си продукция на търговете на ищеца, защото плащането на аванса за млади животни зависи от членството на земеделски стопанин към схемата за спешна помощ. По-нататък, Комисията отбелязва, че за разлика от общите договори за продажба или обикновената продажба, въпросното задължение не е свързано с предварително определен брой или количество за продажба на договорена цена.

117. Относно механизма на схемата за награди, Комисията счита, че задължението на участниците да доставят цялата си продукция от кожи е ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора. Комисията счита, че въздействието върху конкуренцията е съществено, тъй като половината от всички производители, обикновено най-големите, имат за цел да участват в схемата.

Съображения на Първоинстанционния съд

118. Съдът отбелязва, че страните са съгласни, че възможността член на сдружението да получи авансово плащане за млади животни, е под условие производителят да достави цялата си продукция от кожи през годината, за която се изплащат аванси за продажба чрез търгове, организирани от ищеца. Естествено, ищецът твърди, че това задължение е единственото средство, при което може да е сигурен, че членовете на сдружението могат да възстановят авансовите плащания, доколкото според датското законодателство ищецът не може да получи „привилегия“ за животински кожи. По принцип, обичайна търговска практика е да се изисква обезпечение за авансови плащания. Въпреки това Съдът счита, че Комисията правилно е изтъкнала в хода на

заседанието, че цената на кожите е седем пъти от стойността на авансовото плащане за млади животни, като индивидуалните сметки на членовете на сдружението се залагат в полза на DPF. Предпоследният параграф от член 8 от „Правилата на капиталовия фонд на производителите” предвижда, че ако член има задължение към DPF или DPA и не може да изплати задължението си по никакъв начин, дългът може да бъде приспаднал от капиталовата му сметка, след като търговската му сметка бъде закрыта. В допълнение, от член 7 във връзка с член 25 от правилника на DPF следва, че когато член, който дължи пари на сдружението, откаже да плати дълга си и не е възможно принудително изпълнение по традиционен начин, обединението има право да изключи въпросния член и да прихване дълга срещу сумите, депозирани в неговите търговски и капиталови сметки, когато сумите по тези сметки се изплащат. Следователно, в противоречие с твърдението на ищеца, не е необходимо допълнително финансово обезпечение, като например въпросното задължение за изключителни доставки, за да бъде ищецът сигурен, че авансовите плащания ще бъдат изплатени. Първата последица от това задължение е, че членовете на сдружението, които са получили авансови плащания, не могат да определят политиката си за продажби напълно независимо. На второ място, задължението прави по-труден достъпа на конкурентите на ищеца до датския пазар. Следователно, Съдът счита, че условието за изключителност, което е част от получаването на авансови плащания, може да има ограничително въздействие върху конкуренцията по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора.

119. Относно довода от една страна, че неизпълнението на задължението за доставка не се наказва с изключване от DPF и че от друга страна производител, който получава авансови плащания, може да се освободи от задължението като възстанови авансовото плащане Съдът отбелязва, че тези практики по никакъв начин не отслабват обвързващия характер на задължението за изключителни доставки, което произтича от въпросната разпоредба. Относно довода, че продължителността на задължението е сравнима с тази на повечето договори, които обикновено се използват в земеделието, Съдът подчертава, че възможното съществуване на сравними договори на други пазари няма значение за целите на оценката на същността на въпросното задължение в неговия действителен контекст като ограничение на конкуренцията, тъй като въпросното сравнение е свързано с пазари, които са напълно различни от съответния пазар. Точно обратното относно съответния пазар, може да се отбележи отново, че ищецът е имал много силна позиция на него, което потвърждава характера на оспорваната разпоредба като ограничение на конкуренцията.

120. Относно правилата за достъп до конкуренция, и по-специално задължението участниците на доставят цялата си продукция за продажба чрез търговете на ищеца, Съдът счита, че задължението за доставки не допуска участниците в конкуренцията да използват търговски канали, различни от упоменатите търгове. Следователно, това задължение може да има ограничително въздействие върху конкуренцията при същите условия, посочени по-горе.

121. Съдът също счита, че доводът на ищеца, че е необходимо участниците да доставят цялата си продукция с цел правилната оценка на качеството на общата продукция на производителите, е неоснователен, защото не е нужно за постигане на тази цел кожите, обхванати от схемата за награди, да бъдат продавани чрез ищеца. Тази дейност няма нищо общо с проверката на качеството на въпросните кожи.

122. Както беше вече отбелязано при оценката на въздействието на задължението за изключителни доставки трябва да бъде взет предвид икономическият и социален контекст. Това задължение може да се съчетае с други задължения и по този начин да прояви своя кумулативен ефект върху конкуренцията (вж., по-специално, Решението на Съда от 28 февруари 1991 г., *Delimitis*, цитирано по-горе, параграф 14). В тази връзка, Съдът счита, че с оглед обстоятелствата по делото задължението за изключителни доставки, което произтича от схемата за награди, заедно със задълженията за изключителни доставки съгласно схемите за спешна помощ и авансови плащания за млади животни, разглеждани поотделно и като цяло, ограничават конкуренцията, тъй като затрудняват достъпа на конкурентите на ищеца до пазара, защото основният източник на кожи в Дания е до голяма степен затворен за тях.

123. Следователно, Съдът счита, че Комисията е доказала достатъчно обосновано, че задължението на членовете да доставят цялата си продукция чрез ДРА, когато: а) кандидатстват за авансови плащания по схемата за авансови плащания за млади животни, и б) искат достъп до конкуренцията, може да ограничи конкуренцията по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора.

4.1.4. Член 5 от Стандартното споразумение за контрол на кожите

124. Точка 10(ii) от Решението гласи следното:

„задълженията за 100 % ..., които се съдържат в споразумението за контрол на кожите, ограничават възможностите на членовете, които са възпрепятствани да определят независимо политиката си по отношение на продажбите. Задълженията затрудняват достъпа до пазара на конкурентите, като ограничават основния източник на доставки на кожи в Дания.“

Точка 14 от Решението гласи следното:

„Нарушенията са започнали най-късно на следните дати:

...

iv) задължението за 100 % в Стандартното споразумение за контрол на кожите - 1 януари 1973 г.“

125. От обстоятелствата по делото е видно, че механизмът за контрол на кожата се основава, от една страна, на стандартното споразумение за контрол на кожата, подписано между DPA и производителите, и от друга страна на комплект от индивидуални договори, сключени между DPA и производителите, които искат да получат статут на центрове за кожи. Индивидуалните договори трябва да са в съответствие с разпоредбите на стандартното споразумение. Центърът за обработка на кожи, който на практика се управлява от производител-член на DPF, е специализиран център, който обработва не само собствените си кожи, но и тези на други производители, които не искат да обработват кожата си сами или считат, че не могат да го правят. DPA се задължава да упражнява постоянен контрол върху центрoвете за обработка на кожи.

126. Член 5 от стандартното споразумение за контрол на кожата предвижда следното:

„Центърът за обработка на кожи се задължава само да защитава интересите на DPA и наред с други неща той не трябва да показва своите или чужди кожи на друг, освен на представител на DPA. Центърът за обработка на кожи също се задължава да не извършва продажби или друг вид доставки на кожи на купувачи или търговски организации, различни от DPA”.

Доводи на страните

127. Ищецът твърди, че позоваването на Комисията по точка 10(ii) от Решението на „задълженията за 100 % ... , които се съдържат в споразумението за контрол на кожата“ е погрешно. Ищецът твърди, че неговите цели са насочени към насърчаване на възможно най-голям брой членове да подготвят кожата си самостоятелно, защото това е важна част от производството, компенсира рационализацията и помага на производителите да намалят разходите си до минимум. На производителите се предоставя постоянно съдействие, например под формата на специализирани курсове, с цел сами да подготвят кожата си. Съгласно Споразумението за контрол на кожата ищецът контролира качеството на подготовката на кожата, извършвана от въпросните производители, които функционират като контролни центрове за своя сметка. Това сътрудничество е възможност за контролните центрове да бъде предоставен статут на „професионален център за обработка на кожи“. Срещу получаването на този статут, центрoвете за кожи се задължават да не осъществяват пряко дейност, конкурентна на продажбите чрез търгове на ищеца, като действат като посредник или център за консигнация на конкуренти на DPF. Център за обработка на кожи, който е страна по споразумението за контрол на кожата, може да подготвя кожи за всеки. Всеки производител може да убива животни, да ги предава на центъра за обработка на кожи и впоследствие да получи подготвените кожи с цел продажба.

128. Комисията счита, че член 5 от споразумението за контрол на кожи ограничава възможностите на членовете на DPF и ги възпрепятства да

определят независимо политиката си за продажби, която възнамеряват да провеждат. Според Комисията последицата от тази разпоредба е, че производител, който е предал животните си за обработка на център за обработка на кожи, не може да поиска от центъра да покаже неговите кожи на конкурент на ищеца. Важно е да се отбележи, че не самият производител изисква от центъра за обработка на кожи, например, да не показва неговите кожи. Ако производител поиска от центъра да покаже неговите кожи на потенциални купувачи, неговото искане ще бъде отхвърлено въз основа на оспорваната разпоредба. Според Комисията разпоредбата за забрана на конкурентна дейност възпрепятства производителите да предават кожите си на търгове, различни от организирани от ищеца, тъй като центърът за обработка на кожи не може да показва продуктите на други заинтересовани купувачи или търговци. Това очевидно усложнява доставките на кожи на търговци, различни от ищеца, и потвърждава други подобни задължения за доставки. Комисията твърди, че доколкото вече е съществувала клауза за забрана на конкуренцията в правилника на DPF, би било излишно тя да бъде повторена в споразумението за контрол на кожите. Въпреки това, ищецът е включил подобна клауза в споразумението и е отказал да я отмени по искане на Комисията. В допълнение, фактът, че въпросната разпоредба включва задължение, което затруднява доставките на кожи на търговци, които организират търгове, различни от тези на ищеца, потвърждава, че ограничителното действие на забраната за конкуренция се засилва от съгласувана практика, която се изразява в забрана за доставки на конкуренти на ищеца. Това ограничение се отнася до всички производители, чиито кожи се обработват в център за обработка, страна по споразумението за контрол на кожите, а именно приблизително 30 % от производителите през 1984 - 1985 г. и 20 % от производителите през 1987 - 1988 г.

Съображения на Първоинстанционния съд

129. На първо място, Съдът припомня, че по дело C-269/90 Hauptzollamt Muenchen-Mitte/Technische Universitaet Muenchen, 1991 г., Recueil, стр. I-5469, параграфи 13 и 14, Съдът е постановил, че

„... доколкото административното производство е свързано със сложни технически оценки, за да изпълни задълженията си, Комисията трябва да има право да извърши оценка.

Въпреки това, когато институциите на Общността имат право да извършват оценки, спазването на правния ред на Общността в административното производство е от още по-голямо значение. Тези гаранции, по-специално, включват задължението на компетентната институция да проверява внимателно и безпристрастно всички аспекти на конкретния случай, правото на съответното лице ... да получи достатъчно мотивирано решение. Само по този начин Съдът може да провери дали фактическите и правни условия за упражняване на правото на оценка са изпълнени.“

Принципът за достатъчни мотиви, установен в член 190 от Договора, е един

от основните принципи на правото на Общността, който трябва да бъде гарантиран от Съда. За тази цел, ако е необходимо, Съдът може служебно да повдигне въпроса за неизпълнението на това задължение (Решение на Съда от 20 март 1959 г., Nold/Върховен орган, 18/57, Recueil, стр. 89 и от 28 януари 1992 г., Speybroeck/Парламент, T-45/90, Recueil, стр. II-33).

Следователно, трябва да се определи дали Решението относно стандартното споразумение за контрол на кожата, което е взето в контекста на сложни икономически оценки, е прието в съответствие с принципите, упоменати по-горе.

130. Съдът счита, че анализът на член 1, параграф 1, буква г) от Решението показва, че Комисията е приела, че две забрани, установени в член 5 от стандартното споразумение за контрол на кожата, са нарушили член 85, параграф 1 от Договора: първо, забраната центровете за обработка на кожи да показват кожи на купувачи, различни от DPA и второ забраната центровете за обработка на кожи да организират продажби или по друг начин да продават кожи на купувачи, различни от DPA.

131. Относно забраната центровете за обработка на кожи да показват кожата на купувачи, различни от DPA, Съдът не може да не установи, че диспозитивът на Решението в тази част не съдържа мотиви и единствените обяснения, дадени от Комисията в тази връзка, могат да бъдат открити в писмената защита и отговора на Комисията. Въпреки това, съдебната практика е утвърдила, че мотивите на Решението трябва да са включени в основната част на Решението. Решението не може да бъде обяснено за първи път впоследствие пред Съда на Общността, освен в изключителни случаи, какъвто не е настоящият случай (вж. Решение на Съда от 26 ноември 1981 г., Michel/Парламент, 195/80, Recueil, стр. 2861 и от 8 март 1988 г., Sergio/Парламент, 64/86, 71/86 – 73/86 и 78/86, Recueil, стр. 1399 и вж. Решение на Съда от 20 март 1991 г., Pérez-Mínguez Casariego/Комисия, T-1/90, Recueil, стр. II-143). Следователно, трябва да се приеме, че не са изложени достатъчно доводи в подкрепа на диспозитива на Решението. Следователно Решението трябва да бъде отменено.

132. Относно забраната центровете за обработка на кожи да организират продажби или по друг начин да предоставят кожи на купувачи, различни от DPA, Съдът не може да не установи, че единствените мотиви в Решението, които могат да подкрепят тази част от диспозитива на Решението, могат да бъдат открити в точки 10 (ii) и 14 (iv) от Решението. Тези разпоредби са цитирани по-горе и се отнасят до задължението за доставки на цялата продукция от кожи, което се твърди, че е посочено в стандартното споразумение за контрол на кожата. Въпреки това, Съдът счита, че нито действителната формулировка на въпросната разпоредба, нито практическите процедури по функционирането на обединението на ищца, съдържат подобно задължение за изключителни доставки. Комисията, макар и косвено, но неизбежно е потвърдила този факт в доводите от своята защита.

133. Относно действителната формулировка на член 5 от споразумението за контрол на кожите, цитиран по-горе, Съдът счита, че тази разпоредба сама по себе си не предвижда задължение за изключителни доставки нито под формата на изискване производителите да доставят цялата си продукция на центровете за обработка на кожи, нито под формата на изискване центровете за обработка на кожи да доставят всички кожи, които са обработили, на обединението на ищеца за продажба само чрез организираните от него търгове.

134. Това буквално тълкуване се извежда от анализа на практическите процедури, които регулират функционирането на обединението на ищеца. Ищецът е заявил без Комисията да е възразила, че всеки център за обработка на кожи, който е подписал споразумението за контрол на кожите, може да обработва кожи за всеки, и всички производители имат право да убиват животните си, да ги предават на центровете за обработка на кожи и след това да получат обратно кожите си, за да ги продадат чрез частни сделки с търговци на кожи или конкуренти на ищеца за продажба на организираните от тях търгове (вж. параграф 127 по-горе). В допълнение, следва да се припомни, че Съдът е посочил, че макар член 4, параграф 1, буква е) от правилника за дейността на ищеца да изисква членовете на DPF да не извършват дейност, конкурентна на дейностите по продажби на ищеца, разпоредбата не съдържа задължение за изключителни доставки, тъй като клаузата по своята същност има за резултат забрана на членовете на сдружението да събират кожи за продажби чрез търгове, различни от организираните от ищеца (вж. параграф 73 по-горе).

135. Тази констатация се потвърждава най-вече от собствения довод на Комисията, посочен в защитата и отговора, тъй като оспорваната разпоредба ограничава конкуренцията и засилва ефекта на други задължения за доставки, без да се твърди, че сам по себе си член 5 от споразумението за контрол на кожите включва задължение за изключителни доставки.

136. Следователно, единствената част от мотивите, която може ефективно да подкрепи извода за нарушение, посочен в член 1, параграф 1, буква г) от диспозитива относно забраната центровете за обработка на кожи да организират продажби или под друга форма да продават на купувачи, различни от DPA, е погрешна.

137. От изложеното по-горе, без да е необходимо да се изследва дали въпросната разпоредба ограничава конкуренцията или засилва ефекта на други задължения за доставки, уредени в други части от правилник на ищеца, доколкото Комисията не е повдигнала този аргумент в Решението, а за първи път го упоменава в писмената си защита пред Съда, следва, че член 1, параграф 1, буква г) от Решението трябва да се отмени. Освен това от упоменатото по-горе следва, че в Решението си Комисията не е обвинила ищеца в друга съгласувана практика освен свързаната с член 4, параграф 1, буква е) от правилник, по която Съдът се е произнесъл в параграф 83. Следователно, Съдът приема в подкрепа на твърденията на ищеца, че член 1,

параграф 1 трябва да бъде отменен, доколкото е свързан със съгласувани практики, които представляват нарушение на член 85, параграф 1 от Договора.

4.2. Последици върху търговията между държавите-членки и значително въздействие върху конкуренцията

138. В Решението Комисията приема, че конкуренцията между държавите-членки е повлияна, доколкото член 4, параграф 1, буква е) от правилника за дейността на DPF и задължението за доставки на цялата продукция кожи като условие за участие в схемата за авансови плащания за млади животни, схемата за спешна помощ и достъп до конкуренция имат за цел или резултат ограничаване на достъпа на конкуренти до пазара, като създават фактически монопол на доставките и продажбите на кожи от норка и лисици в Дания. Съгласно Решението, ограничаването или премахването на всяка истинска конкуренция по този начин е довело до разделяне на общия пазар, доколкото датският пазар е бил фактически недостъпен за конкуренти на DPF и е имало значително въздействие върху търговията между държавите-членки, като се има предвид важноста на сектора за кожи в Дания, която представлява 27 % от продукцията на кожи от норка в света.

Доводи на страните

139. Ищецът твърди, че въпросните разпоредби имат толкова малко въздействие върху конкуренцията между държавите-членки, че е възможно то да не бъде отчетено съгласно правилото *de minimis*. Никой производител не може да влияе върху доставките и следователно върху цените.

140. Комисията, която се позовава на Решение на Съда от 25 февруари 1986 г., *Windsurfing International/Комисия*, (193/83, *Recueil*, стр. 661), твърди, че въпросните разпоредби възпрепятстват членовете на обединението да изпращат част от продукцията си за продажба в други държави-членки. Като цитира Решението по делото *Coöperatieve Stremsel-en Kleurselfabriek/Комисия*, параграф 13, Комисията твърди, че по своята същност ограничаването на конкуренцията в резултат от въпросните разпоредби може да възпрепятства конкуренцията между предприятията, които организират търгове. Няма значение, че разпоредбите имат и други цели. Комисията отбелязва, че НВА е получавал много по-голяма част от продукцията от кожи в други северни страни, отколкото в Дания. Комисията също подчертава, че кожите от норка от Дания са 72 % от продукцията на Общността и оборотът на ищеца значително превишава 220 милиона ЕCU.

Съображения на Първоинстанционния съд

141. За да прецени, с оглед на забраната съгласно член 85, параграф 1 от Договора, ограничителното действие върху конкуренцията на въпросните разпоредби, които според Съда могат да имат подобен резултат, е подходящо да се изследва дали те имат достатъчно значително въздействие върху

търговия в рамките на Общността. В тази връзка е необходимо, по-специално, да се потвърди дали е възможно да се „предскаже с достатъчна степен на вероятност въз основа на обективни юридически фактори или факти“, че въпросните разпоредби „могат да имат, пряко или косвено, действително или потенциално, влияние върху структурата на търговията между държавите-членки“ (решение по дело Société Technique Minière). Следователно, необходимо е да се прецени дали въпросните разпоредби могат, по-специално, да доведат до разделяне на Общия пазар, доколкото конкурентите на DPF фактически са възпрепятствани от възможността да получат достъп до датския пазар и по този начин придават по-трудно икономическото тълкуване, което Договорът иска да създаде.

142. Съдът счита, че за да прецени този аспект от искането, е подходящо да цитира следните цифри, които са предоставени от ищеца или не са оспорени от него:

- първо, датското производство на кожи от норка възлиза на 72 % от общото производство на Общността;
- второ, приблизително 9 милиона кожи от норка и 240 000 кожи от лисица, произведени всяка година в Дания, DPA продава съответно 8 милиона и 185 000 през 1985/1986 г. и съответно 8,3 милиона и 190 000 през 1986/1987 г.; и
- трето, 98 % от кожите от норка са за износ.

Процентът на износа за други държави-членки през годините варира между 33 % и 46 %, като по последни данни, предоставени от ищеца по време на изслушването, членовете на сдружението са около 5 000 производители, като само между 50 и 100 датски производители не са членове на DPF.

143. Съдът счита, че тези цифри показват, че значителна част от производството на въпросните кожи в Общността се предлага на пазара в съответствие с въпросните разпоредби. Следователно, тези разпоредби, за които Съдът вече е установил, че могат да нарушат член 85, параграф 1 от Договора, са причина за нарушаването на търговските потоци и за въздействието върху търговията между държавите-членки. Следователно, Комисията правилно е достигнала до извода, че правилата и разпоредбите, които регулират дейността на ищеца, за които Съдът е установил, че могат да нарушат член 85, параграф 1, имат значително въздействие върху конкуренцията и търговия в рамките на Общността.

144. Следователно, тази част от искането, в която се твърди, че въздействието върху конкуренцията и търговията в рамките на Общността, трябва да бъде отхвърлена.

4.3. Прилагане на член 85, параграф 3 от Договора

145. В своето решение Комисията отбелязва, че правилата и разпоредбите не

могат да бъдат освободени съгласно 85, параграф 3, тъй като изискванията за освобождаване не са изпълнени. Относно авансовите плащания за млади животни, за достъпа до пазара и стандартното споразумение за контрол на кожата, в Решението се посочва, че тези разпоредби, за които не е направено формално нотифициране, не попадат в член 4, параграф 2 от Регламент № 17 и следователно не отговарят на условията за освобождаване съгласно член 85, параграф 3. Подобно освобождаване не се предоставя в никакъв случай, доколкото според Решението тези разпоредби ограничават конкуренцията по същия начин, както и разпоредбите, за които Комисията е нотифицирана.

Доводи на страните

146. В отговора си ищецът твърди, че изискванията на член 85, параграф 3 от Договора са изпълнени и Комисията във всеки случай е трябвало да приеме решение за освобождаване съгласно упоменатия член 85, параграф 3.

147. Комисията твърди, че в своето решение е отбелязала, че изискванията за освобождаване не са изпълнени и ищецът не е оспорил този факт в молбата си. Следователно, Съдът счита, че това искане, което е повдигнато за първи път в отговора на ищеца, е недопустимо.

Съображения на Първоинстанционния съд

148. Съдът счита, че това искане е повдигнато за първи път в отговора. Съгласно действащия тогава член 42, параграф 2, алинея 1 от Процедурния правилник на Съда, приложим към Първоинстанционния съд по силата на третия параграф от член 11 от Решение на Съвета от 24 октомври 1988 г. за създаване на Първоинстанционния съд на Европейските общности, чиято формулировка до голяма степен е взета от член 48, параграф 2, алинея 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, „в хода на производството не могат да се повдигат нови въпроси, освен ако не са свързани с правни или фактически въпроси, възникнали по време на писмената фаза на производство“. Следователно, тази част от искането е недопустима.

149. От изложеното по-горе следва, че Решението трябва да бъде отменено в следната част:

- Член 1, параграф 1, доколкото свързва с разпоредбата, посочена в буква а), съгласуваните практики, които представляват нарушение на член 85, параграф 1 от Договора;

- Член 1, параграф 1, доколкото обхваща съгласувани практики, които представляват нарушения на член 85, параграф 1 от Договора;

- Член 1, параграф 1, буква г), свързан с установяването на нарушение по член 85, параграф 1 от Договора в резултат от член 5 от стандартното споразумение за контрол на кожата; и

- Член 1, параграф 2, доколкото възлага на ищеца от една страна да прекрати заявената съгласувана практика, а от друга страна да отмени член 5 от стандартното споразумение за контрол на кожата.

На второ място искане за отмяна или намаляване на глобата

Доводи на страните

150. Ищецът твърди, че, ако е нарушил закона, грешката му може да бъде извинена. Според него обединенията и техните дейности в областта, регулирана от конкурентните правила на Договора, биха се оценявали на основа, различна от тази съгласно датското законодателство. С писмо от Monopoltilsynet от 24 септември 1986 г., датският орган по конкуренцията информира Комисията, че не намира правни основания срещу правилата на ищеца или изискване ищецът да се регистрира в Monopoltilsynet. Ищецът допълва, че в желанието си да действа добросъвестно е изменил всички разпоредби от правилата си, на чиято основа е постановено Решението на Комисията.

151. В отговора си ищецът отбелязва, в качеството си на кооперативно обединение, че е определял търговската си дейност въз основа на кооперативни принципи. Един от тези принципи, прилаган в повечето страни, е обвързването на членството с общо задължение за доставки. Правилата на ищеца са по-малко ограничителни и той има достатъчно основания да счита, че не е извършено нарушение на конкурентните правила. Ищецът твърди, че е използвал кооперативна традиция, която съществува във всички държави-членки.

152. Като се позовава на делата Frubo (Решение 74/433/ЕИО на Комисията от 25 юли 1974 г., ОВ 1974 г. L 237, стр. 16), карфиол (Решение 78/66/ЕИО на Комисията от 2 декември 1977 г., ОВ 1978 г. L 21, стр. 23), сирище (Решение 80/234/ЕИО на Комисията от 5 декември 1979 г., ОВ 1980 г. L 51, стр. 19) и цветарство (Решение 88/491/ЕИО на Комисията от 26 юли 1988 г., ОВ 1980 г. L 262, стр. 27), ищецът подчертава, че Комисията не е наложила глоби на въпросните сдружения, въпреки че техните дейности са по-ограничителни върху конкуренцията от тези в настоящия случай.

153. Комисията оспорва твърдението, че ищецът е допуснал извинителна правна грешка. Преценката, направена от датските власти, се отнася единствено до датското законодателство. Ищецът е трябвало да знае, че всички въпросни разпоредби, и по-специално задължението за изключителни доставки на неговите търгове, са били несъвместими с член 85, параграф 1 от Договора. Комисията поддържа становището, че е взела предвид факта, че след като е получил изложението на възраженията ищецът е направил конкретни предложения за изменение на правилата си за дейност с цел прекратяване действието на въпросните ограничения. Като се позовава на решения по съединени дела 100 - 103/80 Musique Diffusion francais/Комисия

(„Pioneer”), 1983 г., Recueil, стр. 1825 и по съединени дела 96 - 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 и 110/82 по дело IAZ International Belgium/Комисия („ANSEAU-NAVEWA”), 1983 г., Recueil, стр. 3369, Комисията подчертава, че е трябвало да вземе предвид разубеждаващата същност на неговите действия и да отчете множество фактори, чиято същност и значение се различават в зависимост от вида на въпросното нарушение и конкретните обстоятелства по делото. Комисията е следвала тези насоки при определянето на размера на наложената по делото глоба.

154. В цитираните от ищеца дела Комисията е приела становището, че е налице нарушение на член 85, параграф 1 и не може да се предостави освобождение съгласно член 85, параграф 3 от Договора. В допълнение, с изключение на делото за сирище, всички дела са свързани с продукти, които са включени в приложение II от Договора, посочено в член 38 от него. Комисията допълва, че по делото Meldoc (Решение 86/596/ЕИО на Комисията от 26 ноември 1986 г., ОВ 1986 г. L 348, стр. 50) на пет предприятия, включително четири млекозавода, са наложени глоби, по-големи от наложената на ищеца.

155. Датското правителство счита, че не е подходящо да налага глоба на ищеца, тъй като членовете на сдружението приемат въпросните правила за нормална част от особената структура на сдружението, а не като ограничение на конкуренцията. Според датското правителство не е имало сериозно или умишлено нарушение на член 85 от Договора в настоящото дело и това трябва да бъде взето предвид като смекчаващо обстоятелство.

Съображения на Първоинстанционния съд

156. На първо място във връзка с довода на ищеца, базиран на факта, че извинителната грешка е подкрепена от действията на датските монополни власти, Съдът отбелязва, че писмото на Monopoltilsynet от 24 септември 1986 г. се отнася само до регистрацията на ищеца в този орган. В допълнение относно разпоредбите, обхванати от Решението, то те са ограничени само до правилник на ищеца. На второ място, Съдът подчертава, че както Съдът няколкократно е заявявал членове 85 и 86 от Договора, тълкувани във връзка с член 5 от Договора, изискват от държавите-членки да не приемат решения за ограничаване на ефективността на конкурентните правила, приложими към предприятията. Следователно, и във всеки случай писма от националните власти, в настоящия случай датските власти, свързани с условията за прилагане на конкурентните правила не могат да бъдат задължителни за Комисията относно прилагането на член 15 от Регламент № 17 (Решение на Съда от 28 март 1985 г., СИСЕ/Комисия, параграф 27, 298/83, Recueil, стр. 1105).

157. На трето място, Съдът счита, че както няколкократно е заявявал (вж., Решение от 8 февруари 1990г., Turr-Eh/Комисия, С-279/87, Recueil, стр. I-261) не е необходимо едно предприятие да съзнава, че нарушава забраната, установена в член 85 от Договора, за да се приеме, че предприятието

умишлено е извършило нарушението. Според Съда достатъчно е предприятието да не е могло да не знае, че оспорваното поведение е имало за цел или резултат ограничаване на конкуренцията на Общия пазар.

158. Съдът счита, че настоящият случай е подобен от една страна с оглед на различните разпоредби, които изискват от производителите да доставят цялата си продукция за продажба на организирани от ищеца търгове и от друга страна с оглед на правната същност на задължението за неконкурентна дейност, установено в член 4, параграф 1, буква е) от правилник на ищеца и нарастващото влияние на тези разпоредби..

159. Съдът също счита, че решенията на Комисията, цитирани от ищеца, не са могли да създадат правно очакване за ищеца, по-специално относно това, че кооперативното обединение, по принцип, е извън обхват на член 85 от Договора. Но от тези решения е видно, че Комисията дълго време е приемала, че определени разпоредби от правилата за дейност на кооперативните обединения могат да противоречат на член 85, параграф 1 от Договора. Доводът на ищеца, базиран на твърдението, че Комисията никога не е налагала глоба на сдружението, също не може да бъде приет. Комисията правилно е препратила към своето решение по делото *Meldoc*, цитирано по-горе. В допълнение, Съдът подчертава, че Комисията е взела предвид като смекчаващо обстоятелство факта, че активите на ищеца принадлежат на неговите членове-производители, чиито доходи, следователно, зависят пряко от приходите на сдружението.

160. Относно доводите, базирани на добрата воля на ищеца, както например е видно от промените на въпросните разпоредби, направени от ищеца, Съдът счита, че както е видно от член 14 от Решението, Комисията вече е взела предвид като смекчаващо обстоятелство факта, че ищецът е направил конкретни предложения за премахване на ограниченията. Следва да се допълни, че член 15, параграф 2 от Регламент № 17 предвижда при определянето на размера на глобата да бъдат взети предвид тежестта и продължителността на нарушението. Комисията може да наложи глоба, дори ако, както е в настоящия случай, съответното предприятие промени разпоредбите, които противоречат на член 85, параграф 1 от Договора, тъй като изменението ще има действие само в бъдещ момент.

161. Въпреки това, както е посочено по-горе, Съдът е решил да отмени някои части от диспозитива на Решението въз основа на мотивите, изложени в параграф 149 по-горе. Предвид обстоятелствата по делото, Съдът счита, че справедлива оценка на влиянието на отменените части би довела до намаляване на наложената глоба с 40 % и следователно глоба в размер на 300 000 ECU е пропорционална на тежестта и продължителността на установеното нарушение на конкурентните правила на Общността.

162. От изложеното по-горе следва, че Решението следва да бъде отменено в рамките на ограниченията, посочени в параграф 149 по-горе и наложената на ищеца глоба трябва да бъде намалена от 500 000 ECU на 300 000 ECU, и

другите исканията, които се съдържат в молбата, следва да бъдат отхвърлени.

По съдебните разноски

163. Съгласно член 87, параграф 3, алинея 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основание, Съдът може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски. Доколкото в настоящия случай някои от исканията на всяка страна са отхвърлени, Съдът счита, че справедлива оценка на обстоятелствата по делото би била като се възложи на всяка страна да понесе направените от нея разноски. В допълнение, съгласно член 87, параграф 4 от Процедурния правилник на Съда встъпилите страни в подкрепа на исканията на ищеца, следва да понесат направените от тях разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (втори състав) реши :

- 1. Отменя член 1, параграф 1 от Решение на Комисията от 28 октомври 1988 г. (IV/B-2/31.424, Hudson's Bay Dansk Pelsdyravlforening, ОВ 1988 г., L 316, стр. 43), доколкото се отнася до съгласувани практики, които представляват нарушения на член 85, параграф 1 от Договора.**
- 2. Отменя член 1, параграф 1, буква г) от Решението.**
- 3. Отменя член 1, параграф 2 от Решението, доколкото постановява ищецът да преустанови заявената съгласувана практика и заличава член 5 от споразумението за контрол на кожата.**
- 4. Определя размера на глобата, наложената на ищеца, с член 2 от Решението на 300 000 ECU.**
- 5. Отхвърля останалата част от исковата молба.**
- 6. Осъжда страните, включително встъпилите страни, да понесат направените от тях разноски.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 юли 1992 година.

Подписи